

๑๕๗

อาจารย์มารหวนภพ 3 仙台有树

วงช้างจายวง 狂上加狂

เขียน

กอล์ฟ

แปล

Leila

ปก

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อ **ซูอิสุ่ย** ใช้ร่างของตนเองฝึกพิรุณญาณ อารมณ์เขาก็ยิ่งแปรปรวนขึ้นเรื่อยๆ และเริ่มจะควบคุมไว้ไม่ได้ หากปล่อยไว้สุดท้ายย่อมต้องถูกมารครอบงำโดยสมบูรณ์ เรื่องเร่งด่วนในเวลานี้คือต้องนำพิรุณญาณส่งคืนแดนอินโดยเร็วที่สุด **ทรานทราน** รู้ว่าเรื่องนี้ไม่อาจรอช้าได้อีก เมื่อได้เบาะแสเกี่ยวกับประตูแดนอินแล้ว ทั้งคู่จึงเร่งเดินทางทันที แต่กลับพบว่าเบื้องหลังเรื่องทั้งหมดนี้มีมือมืดบงการอยู่ คอยชักนำพวกเขาที่ละก้าว แม้เจตนาจะยังไม่แจ้งชัด แต่คำสั่งของหายนะครั้งใหญ่ก็เริ่มก่อตัวขึ้นแล้ว

กดลองพิมพ์

๑๕๗

ทรานหฺร่าบ คิดได้เช่นนี้ก็โมโห ผุดลุกขึ้นทำท่าจะชกกริชเล็กของตน ออกมา ซู้อี๋ส่ายถ่ายทอดเสียงลับถามนาง “เจ้าจะทำอะไร”

ตั้งแต่ทรานหฺร่าบได้รับการต่อเส้นลมปราณใหม่บนเกาะกลางทะเล พลังปราณภายในร่างกายก็เต็มเปี่ยม ภายใต้อาการชี้แนะของซู้อี๋ส่ายนางยังได้ เรียนรู้การส่งเสียงลับ นางถลิ่งตาจ้องอาจารย์ ส่งเสียงลับตอบกลับ “ก็ต้อง ไปจัดการหญิงผู้นั้นนะสิ อาจารย์ฟังแล้วโมโหหรือ เหตุใดดวงตาท่าน จึงไม่เปลี่ยนเป็นสีแดง”

ซู้อี๋ส่ายปรายตามองนาง “เจ้าบอกให้ข้าควบคุมอารมณ์มิใช่หรือ”

อืม...ตั้งแต่ที่นางตำหนิอาจารย์ในวันนั้น เขาก็ไม่ได้พูดจារ้ายกาจ กับใครเลยจริงๆ แต่เมื่อไม่มีที่ให้ระบายความโกรธ ตอนกลางคืนจึงมัก มาหานางเพื่อชมจันทร์ จับหิ้งห้อยด้วยกัน...

ตอนนี้ทรานหฺร่าบไม่มีอารมณ์จะชมอาจารย์ว่าควบคุมอารมณ์ได้ดีมาก หลังจากถูกจิววนพบวิวารจากไป นางกับซู้อี๋ส่ายก็สะกดรอยตามไปห่างๆ เพื่อดูว่าอีกฝ่ายจะมุ่งหน้าไปที่ใด

จิววนรีบเร่งตลอดทาง จนกระทั่งมาถึงกระโจมที่พักอีกแห่งหนึ่ง นางเพิ่งจะหยุดยั้งหนึ่ง เสียงใสกระจ่างก็ดังมาจากด้านใน “ผู้อาวุโสถูกลบมา แล้วหรือ จัดการเรื่องเรียบร้อยดีหรือไม่”

ทรานหฺร่าบที่ซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้เบิกตากว้าง เสียงนี้...หากฟังไม่ผิด

นี่เป็นเสียงผู้หญิงชื่อมิใช่หรือ

ก่อนหน้านี้นตอนที่นางกับอาจารย์เข้าวัง “มุซิงเกอ” ถูกทิ้งให้อวีเหินกับอวีถงเผ่าไว้ ทว่าภายหลังกลับสบโอกาสหลบหนีไปได้ คิดไม่ถึงว่าจะเดินทางมาเกาซ่าน ทั้งยังมีความเกี่ยวข้องกับฉู่จิว่วน

ได้ยินคำถาม ฉู่จิว่วนก็ตอบเสียงเย็น “แค่ตั้งม้ามาที่เกาซ่าน มิใช่เรื่องยากเย็นเหมือนขึ้นสวรรค์แต่อย่างใด จะมีอะไรผิดพลาดได้เล่า”

เสียงคนในกระโจมเอ่ยต่อ “อักขระยันต์บนตัวม้าเหล่านั้น เหมือนอักขระยันต์ที่เซวียทรานهرانมักจะใช้ ศิษย์ของสามสำนักใหญ่จำนวนไม่น้อยที่ไปเขาเทียนมายล้นเคยเห็น ศิษย์ข้าฉินเสวียฉิวก็เป็นพยานได้ ดังนั้นม้าพวกนี้เข้ามาได้หรือไม่มันไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือตอนที่ม้าพวกนั้นถูกบงการให้วิ่งจากมา มียันต์ตกไปอยู่ในมือทหารดำฉีหรือไม่”

ฉู่จิว่วนหัวเราะอย่างซัดซา “แน่นอนว่าย่อมต้องหลบไปบ้าง แต่ข้าเสื่อมใสในความคิดของท่านเซวียนมู่จริง ๆ ถึงกับคิดแผนใส่ร้ายเช่นนี้ออกมาได้ คราวนี้ชื่อเสียงของสำนักซีซานจะต้องถูกทำลายโดยสิ้นเชิง เพียงแต่ไม่รู้ว่าคุณจะได้ประโยชน์อะไรจากเรื่องนี้หรือ”

ได้ยินเช่นนี้ มูทรานฉู่ในกระโจมยิ้มน้อย ๆ นางรู้ว่าฉู่จิว่วนไม่ชอบนาง กลัวว่านางจะมาแย่งเว่ยฉิวไป

นางเองก็คร้านจะถือศาสตร์ที่คิดเล็กคิดน้อยผู้นี้

ใส่ร้ายสำนักซีซานมีประโยชน์อะไร มีมากเซียวละ นางเกิดใหม่อีกหน เดิมหวังจะอาศัยหนีไม่ตรีที่ซู่อี้สูยติดค้างมุซิงเกอ หวนคืนสู่สำนักซีซาน

สระบัวน้ำแข็งในสำนักซีซาน ยังมีเตาหลอมโอสถ ไหนจะสนามปราณที่บำรุงหล่อเลี้ยงคน ล้วนเป็นประโยชน์ต่อพลังวัตรของนางอย่างมาก

แต่ที่คาดไม่ถึงคือ ดูเหมือนซู่อี้สูยจะมองออกตั้งแต่แรกแล้ว จึงยื่นกรานไม่ยอมให้นางกลับไป นับตั้งแต่นั้นนางก็เหมือนสุนัขไร้บ้าน ไม่มีที่พักพิงเป็นหลักแหล่ง

เหตุการณ์บนเขาเทียนมายังทำให้นางตกเป็นเป้าโจมตีของทุกคน นางไม่มีทางเลือก ได้แต่ต้องหลบภัยอยู่ในวังชั่วคราว แต่กลับถูกคนชั่วซ้ำซู่อี้เช่เล่นท์กล ไม่เพียงถูกเขาหลอกใช้ประโยชน์เปล่า ๆ การจัดวางภูมิลักษณะภายในวังยังบั่นทอนพลังวิญญาณของนางด้วย

ตอนที่นางถูกเซวียหรรณหรรานซึ่งพื้นฐานไม่แข็งแกร่งควบคุมตัวได้อย่าง
ง่ายดาย มู่หรรณอุ้งจึงตระหนักได้เหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากฝัน

ไม่ง่ายเลยกว่าข้าจะได้เกิดใหม่บนต้นไม้เซวียน ข้ามิได้เกิดมาเพื่อเป็น
หมากของผู้อื่น!

ตอนนั้นข้าคือมู่ซิงเกอ!

หากไม่อาจนำสิ่งที่พี่สาวทิ้งไว้มาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ การเกิดใหม่
ครั้งนี้ก็สูญเปล่า

ดังนั้นหลังจากได้บทเรียนอันเจ็บปวดแล้ว นางจึงตัดสินใจไม่กลับ
วังหลวงซ้ำอีก คิดดูแล้วซุอวี้คงมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน นางต้องหาใครสักคน
ที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองได้

ระยะนี้ด้วยชื่อเสียงของมู่ซิงเกอ ทำให้มีศิษย์ในอดีตของนางจำนวน
ไม่น้อยมาขอพึ่งพา ในอดีตใคร ๆ ต่างคิดว่ามู่ซิงเกอรับศิษย์สะเปะสะปะ
และเลือกคนที่หน้าตาเท่านั้น

แต่ไม่มีใครรู้ว่าศิษย์เหล่านี้ของนางล้วนเป็นมังกรข่มพยับคะนอง¹

บัดนี้ในบรรดาศิษย์ของนางมีหวังซุยจื่อ พ่อค้าผู้มีร้านแลกเงิน
กระจายอยู่ทั่วทุกแห่ง ทั้งยังมีศิษย์จำนวนหนึ่งที่กราบเข้าเป็นศิษย์สำนักอื่น
ฝึกบำเพ็ญอีกครั้งและตั้งปณิธานว่าจะล้างแค้นให้อาจารย์

ยามนี้แม้ชื่อเสียงของนางจะฉาวโฉ่ในสามสำนักใหญ่ แต่ศิษย์เหล่านี้
กลับเหมือนฉินเสวียนจิวที่โผล่เข้ามาหานางประหนึ่งลูกแกะ

แต่ก่อนมู่หรรณอุ้งไม่ค่อยอยากสนใจพวกเขา เหตุผลหลักเป็นเพราะ
กลัวว่าคำพูดของตนจะเผยแพร่ทั่ว ทว่าตอนนี้แผนที่วางไว้แต่เดิมล้มเหลว
ไม่เป็นท่าแล้ว นางได้แต่ต้องพึ่งพาศิษย์เหล่านี้

โชคดีที่ในอดีตนางมักจะคอยติดตามพี่สาวอยู่เสมอ จึงรู้ทุกอย่าง
เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของศิษย์เหล่านี้ ขอเพียงระมัดระวังคำพูด ความลับ
ก็จะเผยไม่ออกมา

มีกองเงินกองทองอย่างหวังซุยจื่อเป็นที่พึ่ง ชีวิตของมู่หรรณอุ้ง
หลังออกจากวังก็นับว่าอิสระเสรี

¹ หมายถึง ผู้เก่งกาจสามารถที่เร้นกายอยู่ไม่แสดงตัวออกมา

น่าเสียดายที่หวังซุยจือมีแต่ทรัพย์สิน ไม่มีอำนาจลับฟ้าที่บงการให้สำเร็จได้ ดังนั้นนางจึงคิดถึงอิ๋หลิงหวัง ราชวงศ์ใหม่แห่งเกาซ่าน เมื่อครั้งที่เขายังเป็นรัชทายาท เคยมีความเกี่ยวข้องกับมุซิงเกอ

ตอนนั้นอิ๋หลิงหวังต้องการเชิญมุซิงเกอไปเป็นราชครู โดยเขาจะเป็นผู้แนะนำนางกับพระบิดาของเขาเอง ทว่ามุซิงเกอกลับปฏิเสธอย่างเย็นชา บอกว่าตนเป็นผู้บำเพ็ญเขียน ไม่ละโมภในลาภยศสรรเสริญทางโลกเหล่านี้

มุ่หฺรานอู่รู้ลึกเสียดายนัก เพราะอิ๋หลิงหวังเป็นองค์ชายซึ่งได้รับความโปรดปรานมากที่สุดในเกาซ่าน วันหน้าจะต้องได้ขึ้นครองบัลลังก์แน่นอน เหตุใดต้องล่วงเกินบุคคลเช่นนี้ด้วย

ทว่าภายหลังมุซิงเกอยังคงกลืนน้ำลายตนเอง เข้ามาข้องเกี่ยวกับเรื่องราวในรัฐสีแดง สนับสนุนซุอู้อี้ให้ขึ้นเป็นหวงตั้งอิ๋หลิงหวังของต้าฉี เรื่องนี้ติดอยู่ในใจอิ๋หลิงหวังมาโดยตลอด ขณะเดียวกันก็ยังมีใจว่ามุซิงเกอมีความสามารถในการเปลี่ยนลิขิตสวรรค์

อิ๋หลิงหวังผู้นี้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงมาก เมื่อครั้งที่ยังเป็นองค์ชายก็ก่อสงครามแถบชายแดนหลายต่อหลายครั้ง บัดนี้เขาเป็นกษัตริย์แล้ว ความละโมภยิ่งทวี จะต้องจับจ้องเนื้อชิ้นโตอย่างต้าฉีจนน้ำลายยืดเป็นแน่ หลังจากมุ่หฺรานอู่วางแผนเช่นนี้ ก็ตัดสินใจใช้ประโยชน์จากอิ๋หลิงหวังเพื่อแก้แค้นซุอู้อี้และซุอู้อี้ส่วยสองบุรุษชั่วช้านี้ให้สาแก่ใจ!

ส่วนอิ๋หลิงหวังแม้จะจิตใจอำมหิต แต่ก็หลอใซ้ง่ายกว่าคนเจ้าอายุบាយอย่างซุอู้อี้มาก

ตอนที่นางปรากฏตัวด้วยใบหน้าของมุซิงเกอ ต่อให้ใบหน้าจะมีรอยแผลเป็น แต่ก็ทำให้อิ๋หลิงหวังตื่นตื้นตันยิ่งนัก

ในอดีตช่วงที่เกิดศึกฝานเหยา อิ๋หลิงหวังยังเป็นองค์ชาย เขาเฝ้าดูการต่อสู้จากไกล ๆ เห็นมุซิงเกอยามซุ่มกรงกระชังและสั่งการพยัคฆ์ขาวพุ่งทะยานเข้าไปในสมรภูมิ ช่างน่าตื่นตาตื่นใจจนมิอาจลืมได้

ได้เทพีสงครามมาขอพึ่งพิงเช่นนี้ ต่อให้อิ๋หลิงหวังจะยังโกรธเคืองเรื่องที่ในอดีตนางปฏิเสธเขา ก็ไม่มีทางแสดงออกมา เมื่อมีมุซิงเกอ วันทีเขาจะเหยียบแผ่นดินต้าฉีให้ราบ เป็นใหญ่ในใต้หล้าเพียงผู้เดียวย่อมอยู่ไม่ไกล!

ส่วนซูอวี นางไม่มีทางละเว้นแน่นอน เธอให้ความสำคัญกับแผ่นดินมากที่สุดมิใช่หรือ เมื่อสูญเสียแผ่นดินไป เขาก็จะเป็นเพียงผีไร้โรคที่จะตายมิตายแหล่ ถูกทิ้งข้างถนนก็ไม่มีผู้ใดสงสารเห็นใจ!

แต่หากจะสร้างรากฐานให้มั่นคงในเกาซ่าน จำต้องแสดงความสามารถออกมาให้เห็น ช่วงเวลานี้เอง จู่ ๆ ญูจิววนจากสำนักช้อเหมินก็มาหา นาง ทั้งยังมอบโอสถวิเศษรักษาบาดแผลบนใบหน้าให้ โดยบอกอย่างตรงไปตรงมาว่าประมุขของพวกเขาต้องการร่วมมือกับนาง

มู่หรานอูเห็นว่าคุณไม่มีความจำเป็นต้องร่วมมือกับเว่ยจิว จึงตอบปฏิเสธทันที นางหวาดระแวงจอมมารเว่ยผู้นี้อยู่ข้าง เขาก็เป็นผู้ชนะที่ได้เข้าไปในสระชำระโศกเศร้าเช่นกัน ทั้งยังฝึกบำเพ็ญมรรคา มาร หากไม่ระวัง ถูกเขาเล่นงานเข้า พลังวิญญาณย่อมถูกดูดไปจนเกลี้ยง

แต่เว่ยจิวจับความคิดนางได้เก่งนัก เขาบอกว่าจับตัวเขียนเผ่าสุราที่วาดยันต์ให้เซวียหรานหรานได้แล้ว จากนั้นก็บอกแผนการของเขาให้ฟัง เพียงเท่านั้นก็ทำให้มู่หรานอูอดหัวนี้ไหวไม่ได้

หลังจากหารือกันหลายครั้ง ในที่สุดทั้งสองก็ตกลงร่วมมือกัน นางทำหน้าที่เป็นตัวกลาง เชื่อมสะพานระหว่างเว่ยจิวกับอ้อหลิงหวัง

จากนั้นสั่งการสายสืบของเกาซ่านที่แฝงตัวอยู่ในกองทัพดำฉีให้ติดยันต์ไว้ที่ตัวม้า โดยมู่หรานอูเป็นผู้บงการม้า ก่อนหน้านั้นพวกเขาลองทดสอบกันมาแล้วเล็กน้อย พบว่าม้าที่ถูกติดยันต์เชื่อฟังคำสั่งมากทีเดียว ถึงขั้นสลัดขุนพลคนหนึ่งตกลงมาจากเจ็บสาหัส

ระหว่างการสู้รบ หากจู่ ๆ มู่หรานอูบงการม้าของกองทัพฉี ผลลัพธ์ของสงครามคงจะน่าดูชมไม่น้อย น่าเสียดายได้ยินว่าช่วงไม่กี่วันมานี้ในกองทัพฉีมีผู้วิเศษจำนวนมากไม่น้อยเดินทางมา มู่หรานอูกังวลว่าการเคลื่อนไหวครั้งนี้จะถูกจับได้ คิณนี้จึงตัดสินใจเรียกม้าศึกทั้งหมดของดำฉีมาที่นั้น อาศัยเรื่องนี้ลั่นคลอนขวัญทหารดำฉี

ทางด้านเว่ยจิว เขาน่าจะคบหาทั้งแคว้นฉีและเกาซ่าน ไม่รู้ว่าเขาให้สัญญาอะไรไว้กับซูอวี มู่หรานอูรู้ดีแก่ใจ ทุกคนต่างก็หลอกใช้ซึ่งกันและกันเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการเท่านั้น สุดท้ายต้องดูว่าใครมีอุบายมากกว่า อ่านสถานการณ์ได้ทะลุปรุโปร่งยิ่งกว่า

ทรานหฺร่านซึ่งอยู่นอกกระโจมได้ยืนทุกอย่างชัดเจน อดหันไปมองซู้อีสู่ไม่ได้ นางคิดไม่ถึงเลยว่ามู่เซียนซือจะไม่แยกแยะผิดชอบชั่วดี กระทำการ อุกอาจถึงขั้นนี้

มู่เซียนซือทำเช่นนี้ไม่เพียงเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องทางโลก แต่ยัง ช่วยโจ้วทำชั่ว เดินตามรอยเท้าเซินกงเป้า²!

นางไม่กล้ารั้งอยู่ที่นั่นนานนัก มีไฟเพราะหวาดกลัว แต่ตอนนี้อาจารย์ เป็นขวดยันต์ในร่างมนุษย์ อุปนิสัยและอารมณ์แปรปรวน หากประเดี๋ยว เกิดลงไม้ลงมือเข้า นางเกรงว่าจะเกิดการชนฆ่า เมื่อจิตมารในพวิญญูณณ ถูกกระตุ้น อาจารย์ก็จะตกเป็นฝ่ายถูกครอบงำ

ดังนั้นนางจึงตั้งตัวอาจารย์ออกจากค่ายทหารของเกาซ่าน เมื่อออกมาแล้ว ทรานหฺร่านถามความเห็นของอาจารย์ ซู้อีสู่ตอบ “ชะตากรรมของมนุษย์มีอาจฝ่าฝืน การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ เรื่องทางโลกเหล่านี้ ย่อมทำลายหนทางแห่งการฝึกบำเพ็ญเซียน ในเมื่อ พวกเว่ยจิวอยากเข้าไปดูนาย ก็ปล่อยให้พวกเขาดูนายกันไป”

ทรานหฺร่านรู้สึกที่อาจารย์ยังจับประเด็นสำคัญไม่ได้ “แต่เห็นอยู่ชัด ๆ ว่าพวกเขากำลังวางแผนใช้เรื่องที่มาหายมาใส่ร้ายสำนักชีซาน ทำให้เรา ต้องแบกรับคำก่นด่าจากใต้หล้า! ยิ่งกว่านั้น ดูเหมือนเซียนเฒ่าสุราจะตกอยู่ ในมือพวกเขา เห็นคนกำลังจะตายแล้วเราจะนิ่งดูตายได้อย่างไร”

ดูเหมือนซู้อีสู่จะไม่สนใจว่าใครจะมองอย่างไร ตอนนั้นเขาไว้บิตามารดา ไร้ห่วงไร้กังวล เดิมก็เป็นคนที่ไม่ใส่ใจความคิดหรือคำพูดของผู้อื่นอยู่แล้ว

ส่วนเรื่องที่เขาพำนักอยู่บนเขาชีซานมาโดยตลอด เหตุผลทั้งหมด ก็เพราะมูซิงเกอเคยอยู่ที่นั่น หากกลับเขาชีซานไม่ได้ ก็ไปหาที่พำนักใหม่ ในเขาตงซาน เปยซาน หรือหนานซานได้³ การฝึกบำเพ็ญให้ความสำคัญ

² “เซินกงเป้า” เป็นตัวละครสมมติในนวนิยายจีนเรื่อง *เพิงเสินเหยียนอ้อ* (แปล : สถาปนา ทวยเทพ) ซึ่งเป็นนิยายประเภทภูตผีปีศาจในสมัยราชวงศ์หมิง เขียนโดยสวีจิงหลิน โดยเซินกงเป้า เป็นศิษย์ของหยวนลือเทียนจุน ภายหลังถูกขับออกจากสำนักและช่วยเหลือคนชั่วกระทำความผิด มากมาย ทั้งยังตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจียงจื่อหย่าซึ่งเคยเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับตน

³ “ชีซาน” แปลว่า เขาคีตตะวันตก ในบริบทนี้เอาชื่อทิศมาล่อว่าถ้าเขาคีตตะวันตกกลับไป ไม่ได้ ก็ยังมีเขาคีตตะวันออก เขาคีตเหนือ เขาคีตใต้ให้ไป ถึงอย่างไรก็ไม่ไร้ที่ไป

กับการปลีกวิเวกถือสันโดษ ทรัพย์สินทางโลกของเขาให้เจิงอี่เป็นผู้ดูแลแทน มาโดยตลอด การจะหาภูเขาสักแห่งสร้างสำนักขึ้นใหม่ย่อมมิใช่ปัญหา

แต่ในเมื่อหวนหวนในใจ เขาก็จะช่วยนาง นางไม่เหมือนเขาที่จิตใจ แข็งกระด้างเย็นชา นางให้ความสำคัญกับคุณธรรมน้ำมิตรยิ่งนัก ไม่ว่าชาติก่อนหรือชาตินี้ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

แม้แต่ตัวเขาในอดีตที่เคยหลอกใช้นางขโมยพุวิญญาณมา ซึ่งเกอ ก็ยังไม่เคยปล่อยมือจากเขาง่ายๆ เขาสามารถทำผิดต่อได้หลาย แต่ยังคง ติดค้างหนี้ไมตรีของชิงเกออย่างที่ไม่มียวันใช้คืนได้หมด

เขาในอดีต ในใจคิดเพียงอยากเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในใต้หล้า ทำทุกวิถีทาง ยินดีช่วยเหลือบิดาช่วงชิงใต้หล้ามาก่อน จากนั้นค่อยเข้าแทนที่

เพราะพุวิญญาณเคยบอกว่า ขอเพียงดับความรู้สึกตัดความรักได้ เขาก็จะเป็นผู้ทรงฤทธิ์แห่งเก้าชั้นฟ้า

ในอดีตตอนที่อยู่ริมสระชำระไขกระดูก เขาเลือกสระดำโดยไม่ลังเล แม้แต่น้อย ความรักช่างเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ยิ่งกว่าซีโครงโก⁴ เสียอีก ของ พรรคนี้เขาไม่ต้องการเลยสักนิด

ทว่าสุดท้ายหัวใจกลับหวนไหวจนได้ แต่เขาไม่รู้ตัวจนกระทั่งผู้ชิงเกอ แยกมือข้อมกล่าวหาแทนเขาว่าเป็นผู้ขโมยพุวิญญาณและดวงจิตแตกสลาย ต่อหน้าต่อตาเขา เขาจึงตระหนักว่าสิ่งที่ตนเคยละทิ้งและไม่ต้องการ สามารถ จึกทิ้งทำลายหัวใจเขาได้มากเพียงใด...

จวบจนบัดนี้ ซูอี่สู่ยยังนึกไม่ออกเลยว่าตนผ่านช่วงเวลาเหล่านั้นมาได้ อย่างไร ได้แต่ปล่อยให้ร่างกายขับเคลื่อนไป เดินทางไปดูแลต้นกำเนิดใหม่ที่ไมรู้ว่าจะกอบกู้เสี้ยววิญญาณกลับมาได้สำเร็จหรือไม่ต้นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกครั้งที่เห็นกิ่งไม้แห้งเหี่ยวแตกใบอ่อนใบใหม่ออกมา หัวใจเขา จะกระตุกวบ จนกระทั่งมันค่อยๆ ออกผลน้อยๆ ที่อ่อนแอผลหนึ่ง ผลไม้ นั้น เบียมด้วยพลังวิญญาณที่เขาคุ้นเคย ในที่สุดหัวใจที่เย็นเยียบมานานของเขา ก็อบอุ่นขึ้นทีละนิดท่ามกลางหม่นดั่งอันหนาวเหน็บ

ตอนนั้นเขาสาบานว่า ชาตินี้จะไม่ให้นางต้องแบกรับภาระหนักอึ้งแทน

⁴ซีโครงโกเป็นส่วนที่กินได้ แต่เนื้อไม่เยอะ คนจีนใช้เปรียบถึงสิ่งที่ไม่มียมูลค่ามากนัก

ผู้ใดอีก ต่อให้เป็นภาระของตัวนางเองก็ไม่ได้เช่นกัน!

แม้เขาจะไม่มีความรู้สึกใด ๆ ต่อคำว่ามิตรภาพ แต่เขาไม่ยอมให้นางในชาตินี้ต้องเสียใจแม้แต่หน่อย

ในเมื่อนางเป็นห่วงผีสุราเฒ่าผู้นั้น ทั้งยังเป็นห่วงว่าบิดามารดาและเหล่าศิษย์ที่จะพลอยเดือดร้อนไปด้วยหากถูกกล่าวหาว่าทรยศแผ่นดิน เช่นนั้นเขาก็ไม่อาจปล่อยให้แผนการชั่วร้ายของคนเหล่านี้ประสบความสำเร็จ

คิดเช่นนั้น ซู้อี้สู่ยจึงเอ่ยเสียงเรียบ “เจ้าพุดถูก เจ้าจะอย่างไร ลองว่ามา...”

ทางด้านค่ายทหารของต้าฉิงกำลังเกิดความโกลาหลวุ่นวายกลางดึก

ม้าศึกที่อยู่ในคอกพร้อมใจกันวิ่งเตลิดออกไปโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ฟุ้งชนรั้วกันไม่หยุด ไม่รู้พวกมันไปเอาเร็ววแรงมาจากที่ใด ถึงกับชนรั้วไม้หนานหนักจนหัก วิ่งตะบึงออกจากค่าย

เหล่าทหารที่เข้าสกัดไว้หลบไม่ทัน ถูกม้าวิ่งชนและเหยียบจนได้รับบาดเจ็บ

พวกเขาได้แต่มองม้าเหล่านี้วิ่งเตลิดออกไปอย่างคลุ้มคลั่ง โดยที่พวกตนไม่มีม้าให้ใช้ แม้แต่จะไล่ตามก็ยังไม่ทันด้วยซ้ำ

ขณะที่แม่ทัพนายกองได้แต่กระเท็บเท้าเรา ๆ ด้วยความร้อนใจ มองฝูงฟุ้งพลบจากการหือตะบึงของฝูงม้ายู่นั่นเอง ก็มีคนเก็บยันต์ที่ตกอยู่ในคอกม้าได้

ฉินเสวียนจิวถูกย้ายมาเป็นผู้บัญชาการค่ายทหารม้าที่นี้พอดี พอเห็นยันต์นี้ก็เบิกตากว้าง

ยันต์บงการสัตว์นี้เหมือนกับที่พวกซู้อี้สู่ยและเซวี่ยหฺรานหฺร่านเคยใช้ทุกประการ พอคิดถึงข่าวลือในระยะนี้ว่าซู้อี้สู่ยพาศิษย์ไปก่อความวุ่นวายในวังหลวง ฉินเสวียนจิวยิ่งคิดก็ยิ่งตระหนก ยิ่งตระหนกก็ยิ่งเดือดดาล

...เจ้าซู้อี้สู่ยคิดจะทำอะไรกันแน่ เริ่มจากลอบปลงพระชนม์ฝ่าบาทจากนั้นยังทรยศต้าฉิง ช่วยเหลือพวกกองทัพคนเถื่อนของเกาซ่า่น้อย่างนั้นหรือ

ด้วยนิสัยพิลึกพิลั่นของคนอย่างซู้อี้สู่ย เป็นไปได้ที่เขาจะทำเช่นนั้นจริง ๆ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นบุตรของหวังเยียบกฏ ในอดีตเกือบจะได้ฐานะ

องค์ชายกลับคืนมาแล้ว หากสนับสนุนผิงซินหวังขึ้นเป็นหวงตี้สำเร็จ ไม่นาน เขาอาจมีโอกาสนับถือบัลลังก์ด้วย

ฉินเสวียนจิวยังคงคิดถึงโมโห รายงานเรื่องนี้ต่อแม่ทัพใหญ่โดยตรง

เวลานี้เหล่าผิงจากหอผู้วิเศษในเมืองหลวงก็พากันมาถึง ทั้งยังมีคนจากสามสำนักใหญ่ด้วย

ครั้งนี้กองทัพเกาข่านแข็งแกร่งนำเกรงขาม ผู้คนระล่ำระสาย แม้สามสำนักใหญ่จะเป็นผู้บำเพ็ญ แต่โคหยวนจินเหรินจากสำนักจิ่วหวาหมกมุ่นกับเรื่องทางโลกมาแต่ไหนแต่ไร มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับราชวงศ์ต้าฉีเป็นการส่วนตัว เรื่องสั่งสมบุญบารมีอย่างการยุติสงครามเช่นนี้ เขายิ่งกระตือรือร้นมาก ดังนั้นครั้งนี้จึงนำศิษย์เดินทางมาด้วยตนเอง

ส่วนอีกสองสำนักใหญ่ไม่ค่อยสนใจเรื่องเหล่านี้มากนัก ติดก็แต่โคหยวนจินเหรินโน้มหน้าซักชวน พวกเขาจึงต้องตอบรับด้วยการส่งศิษย์ส่วนหนึ่งมาเท่านั้น

เดิมก็แค่มาพอเป็นพิธี ไม่คิดว่าพวกเขาเพิ่งเดินทางมาถึงค่ายทหาร ก็พบเหตุการณ์ที่มีคนไข้นันต์เวทของการฟุ้งมั่วให้วิ่งออกจากค่าย โคหยวนจินเหรินโน้มหน้าฟังฉินเสวียนจิวเล่าติดๆ ขัดๆ ก่อนจะตบโต๊ะด้วยความเดือดดาล

“ซู้อู่ส่วยสำนักชี่ซานช่างอุกอาจนัก! เดิมยังคิดว่าเขาต่างจากอาจารย์ที่กลายเป็นมารผู้นั้น นิสัยนับว่าซื่อตรง แต่ตอนนั้นดูแล้วเขากลับเป็นสี่ครามที่เข้มกว่าตันคราม ทำจะร้ายกาจยิ่งกว่านางมารมูซิงเกอเสียอีก! ราชวงศ์ใหม่แห่งเกาข่านเป็นพระราช เขากลับไปช่วยโจ้วทำชั่ว ช่างเป็นความอับยศของผู้นำเพ็ญเขียนจริง ๆ!”

“โคหยวนจินเหริน คำพูดนี้ผิดแล้ว ข้ามีความสามารถอันใดจะไปเทียบคนที่มีอุบายลึกล้ำเช่นซู้อู่ส่วยได้” เสียงโสภะจ่างดังมา พร้อมกับมูหฺรานอูซึ่งพาเหล่าศิษย์ที่มาพึ่งพิงนางเดินเข้ามาช้า ๆ

คราวนี้คนของสามสำนักใหญ่ต่างซักกระบี๋คักดีลึท้อออกมา ถลึงตาจ้องสตรีที่เข้ามาอย่างโกรธซึ่ง

มูหฺรานอูเตรียมตัวไว้อยู่แล้ว เอ่ยอย่างสุขุมเยือกเย็น “วันนั้นที่เขาเทียนมาย เด็กเซวียหฺรานหฺรานนั้นจงใจกลบเกลื่อนความจริง กลับดำ

เป็นชาว สมคบเวนิทงซ่านใส่ร้ายซ้ำ ซ้ำมีร้อยปากก็ไม่อาจแก้ต่าง ได้แต่ต้องหลบไปก่อน”

เวินฉุนฮู่ย ผู้อาวุโสคนใหม่ของสำนักคงซานฟังแล้วแค้นหัวเราะ “แม่เวินทงซ่านจะเป็นศิษย์ทวยคของสำนักคงซาน แต่หากนางมิได้ถูกคนยุแยง จะทำเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร ตอนนี้นางถูกคนฉวยโอกาสขณะซูลมุนฆ่าตายแล้วนี้ เจ้าจึงมาพุดจาเหลวไหลอยู่ตรงนี้ได้”

มู่หรานอุ้มนิ้วหน้า “ตอนนั้นข้าเองก็ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ต่อมาจึงพบว่าที่หลังของตัวเองมียันต์ติดอยู่ ครั้นลองนึกทบทวนดู จะต้องเป็นเพราะตอนอยู่บนเขาเทียนม่าย ข้าถูกคนบงการเป็นแน่ ถึงปล่อยแมลงกินเขียนออกไปเช่นนั้น เรื่องนี้แท้ทำผินเป็นพยานให้ข้าได้”

ได้ยินอาจารย์เรียกชื่อตน ฉินเสวียนจิวก็พยักหน้าทันที “ใช่แล้วบนตัวอาจารย์มียันต์ติดอยู่จริง ๆ...”

ความจริงฉินเสวียนจิวก็ไม่ค่อยรู้เรื่องที่เกิดขึ้นบนเขาเทียนม่ายมากนัก เพียงแต่ภายหลังเมื่อเขาถามอาจารย์ถึงข่าวที่ลือกันภายนอกว่าเป็นความจริงหรือไม่ อาจารย์ก็อธิบายให้ฟังเช่นนี้

ฉินเสวียนจิวยอมเชื่อคำพุดของอาจารย์ อีกทั้งซูลี่ฮู่ยที่สมควรตายนั้นก็เป็นคนวาดยันต์เวทบบาบอะไรไว้ที่ได้ฝ่าเท้าเขาด้วยมิใช่หรือ ทำให้เขาถึงกับลืมบอกเรื่องพุดญาณแก่อาจารย์

โคหยวนเงินเหรินแค้นเสียงเย็นซาในใจ แต่ภายนอกกลับเอ่ยด้วยสีหน้าเป็นมิตร “หากเป็นเช่นนั้นจริง เราก็เป็นฝ่ายเข้าใจท่านเขียนมูฝิดไปเพียงแต่ถึงอย่างไรเขาก็เคยเป็นศิษย์ของเจ้า บัดนี้โอหังบังอาจถึงเพียงนี้ ท่านเขียนมูควรช่วยเราปราบมารร้ายในสำนักซีซานใช่หรือไม่เล่า”

หากสามารถถึง “มูซิงเกอ” ให้เข้าร่วมในการจัดการกับสำนักซีซานได้ ย่อมเป็นเรื่องดีที่สุด ได้มองพวกเขาศิษย์อาจารย์ประหัตประหารกัน ส่วนตนเป็นเผ่าหาลา⁵ ที่รอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ ไม่ได้ทรอกหรือ

⁵ มาจากสำนวน “นกรกระยางกับหอยกาบทะเลาะกัน เผ่าประมงได้ประโยชน์” หมายถึงสองฝ่ายที่ขัดแย้งกันเสียผลประโยชน์ให้แก่บุคคลที่สาม เหมือนนกรกระยางกับหอยกาบที่สุดท้ายถูกเผ่าประมงจับไปทั้งคู่

ดังนั้นหลังจากฟังคำอธิบายที่เร้าใจของนางแล้ว ไคหยวนเงินเหรียญก็ยอมรับอย่างง่ายดาย คิดจะเบนหัวออกไปที่พวกซู้สู้อยู่

สามสำนักใหญ่สูญเสียกำลังคนไปในงานชุมนุมสระชำระไขกระดูกครั้งก่อน บอบช้ำอย่างหนัก มีเพียงสำนักซีซานที่ถอนตัวออกไปได้อย่างหมดจด ทั้งยังได้ผลประโยชน์ไม่น้อย ระยะนี้ยังมีผู้บำเพ็ญที่โดดเด่นมากมายปรารถนาจะเข้าสำนักซีซาน จำนวนคนที่เข้าสำนักจิ๋วหวาลดฮวบลง สร้างความคับข้องใจให้ไคหยวนเงินเหรียญอย่างมาก ตอนนี่เขาจึงคิดแต่จะกำจัดสำนักซีซานก่อน เรื่องอื่นค่อยวางแผนอีกที

ท่าทีที่สำนักอื่นๆ มีต่อสำนักซีซานก็ซับซ้อนยากคาดเดาเช่นกัน จิตใจมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้น หากมีอคติต่อผู้ใดแล้ว เพียงได้ยินเสียงลมก็ทึกทักว่าฝนจะตก^๖ เมื่อหาเหตุผลได้เล็กน้อย ก็อดจินตนาการหลักฐานยืนยันความผิดทั้งหมดออกมาไม่ได้

เมื่อไคหยวนเงินเหรียญเป็นฝ่ายนำ คนของสำนักอื่นๆ ก็ร้องรับ แต่ละคนโกรธเกรี้ยวเดือดดาล ต่อให้ซู้สู้อยู่มีพลังวัตรสูงเพียงใด ก็ยากจะต้านทานโทสะของคนหมู่มากได้

ในอดีตมุขิงเกอก็นับเป็นผู้มีความสามารถคนหนึ่ง สุดท้ายเป็นเช่นไร มีชีวิตต้องจบชีวิตภายใต้การล้อมโจมตีของสามสำนักใหญ่หรือ

หากซู้สู้อยู่ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานทำให้ได้หลักฐานทำให้เกิดความวุ่นวาย เช่นนั้นเขาย่อมกลายเป็นศัตรูร่วมของทุกคนที่ต้องการผดุงความเป็นธรรม เป็นบุคคลที่ทุกคนสามารถเอาชีวิตได้! สำนักซีซานจะเสื่อมเสียชื่อเสียงโดยสิ้นเชิงยากที่จะผงาดขึ้นมาได้อีก!

มู่หรานอู่คาดเดาอุบายเล็กๆ ในใจผู้ผดุงคุณธรรมเหล่านี้ได้ตั้งแต่แรก ดังนั้นพอได้ยินคำพูดของไคหยวนเงินเหรียญ นางจึงรู้ว่าแผนการของตนสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว เวลานั้นนางถอนหายใจเบาๆ นิ้วหน้าเอ่ย “เรื่องนี้ย่อมแน่นอน พอพูดถึงเรื่องในอดีต อันที่จริงข้าเองก็แบกรับคำประณามแทนซู้สู้อยู่มามากทีเดียว...ทุกท่านคงไม่รู้ บุตรมารที่ออกมาจากแดนอินในตอนนี้ แท้จริงแล้วก็คือซู้สู้อยู่!”

^๖ หมายถึง ได้ยินข่าวหรือข้อมูลใดมาเพียงเล็กน้อย ก็ทึกทักเชื่อว่าเป็นจริงตามนั้น

อะไรวะ

คราวนี้ผู้บำเพ็ญเพียรที่ต้องการผดุงคุณธรรมทุกคนถึงกับหน้าเปลี่ยนสี!

มูห์รานอู่วางท่าเหมือนอาจารย์ผู้ยอมอดทนต่อความอับยศอดสู เพื่อศิษย์เนรคุณ เล่าเรื่องในอดีตที่ซุอี๋ส่วยขโมยพวัญญานออกมาจากแดนอิน ให้ทุกคนฟัง

“ตอนนั้นข้าคิดเสมอว่าเขาคือศิษย์ของข้า เป็นเพราะข้ามิได้อบรมสั่งสอนเขาให้ดี ปล่อยให้เขามีใจมักใหญ่ใฝ่สูงหมายกลินกินได้ห้ำหั่นทั้งหมด ล้วนเป็นความผิดของข้า ดังนั้นข้าจึงแบกรับคำประณามเหล่านั้นเสียเอง ปล่อยให้ทุกท่านเข้าใจผิด สุดท้ายใช้ความตายขัดเกลามา แต่คิดไม่ถึงว่า ความเสียสละทั้งหมดที่ข้าทำลงไปกลับสูญเปล่า ซุอี๋ส่วยโหดไม่ยำเกรง ยังคงทะเยอทะยานไม่เลิก ถึงขั้นลอบเข้าวังเพื่อปลงพระชนม์ฝ่าบาท หมายจะฝันลิขิตสวรรค์เปลี่ยนแปลงโชคชะตา ก่อนที่เขาจะก่อกรรมทำเข็ญไปมากกว่านี้ ข้าได้แต่ข่มความเจ็บปวด เปิดเผยความผิดของเขา เพื่อไม่ให้ทุกท่านถูกเขาลอกลวงอีก”

ผู้อาวุโสของอีกสองสำนักใหญ่ฟังคำพูดนี้แล้ว ต่างหันไปมองหน้ากัน แล้วถามนางว่า “ที่เจ้าว่ามา มีหลักฐานหรือไม่”

มูห์รานอู๋เสริมท่าทีถอนหายใจ “เมื่อทุกท่านเห็นซุอี๋ส่วยแล้ว ก็คงรู้ว่าที่ข้าพูดเป็นความจริง เพราะพวัญญานที่ซ่อนเร้นอยู่ในโลกมนุษย์มายี่สิบปี เวลานี้ยังอยู่บนตัวเขา...”

พอคำพูดนี้เอ่ยออกมา ทุกคนก็เริ่มกระสับกระส่าย

สิ่งชั่วร้ายอย่างพวัญญาน นับแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน ตราบใดที่มันยังปรากฏอยู่ในโลกมนุษย์ ย่อมก่อหายนะใหญ่หลวงต่อสรรพชีวิต

ครั้นลองใคร่ครวญอีกที ในอดีตหากมูซิงเกอสมคบบุตรมารจริง เหตุใดจึงไม่เคยเห็นนางใช้พลังของพวัญญานเลยเล่า

กลับเป็นบุตรมารผู้นั้น ทุกครั้งที่ปรากฏตัวล้วนสวมหน้ากาก ไม่เคยเผยใบหน้าที่แท้จริงแก่ผู้ใด

ดังนั้นเรื่องที่น่าพิศมัยก็เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นความจริง ซุอี๋ส่วยหลอกลวงได้ห้ำหั่น ปกปิดฐานะบุตรมารของตน

เวลานี้เอง หวังซุ่ยจือที่คอยติดตามอยู่ข้างๆ มูห์รานอู๋จึงเอ่ย “ผู้แซ่หวัง

มีร้านแลกเงินกระจายอยู่ทั่วหล้า หลายปีมานี้ปฏิบัติตามคำสั่งเสียของอาจารย์ ค้นหาทางเข้าแดนอินมาตลอด เพื่อจะส่งพวิญญาณกลับคืนไป ในอดีต อาจารย์ให้वानให้แม่ทัพฉินเสวียนจิวเฝ้าพวิญญาณไว้ แต่ภายหลังดูเหมือน พวิญญาณจะถูกซุ้อ๊ส่วยเอาไปแล้ว ระยะเวลาที่ลัทธิมารฟานเทียนก็ทำท่าว่าจะฟื้น กลับมาอีก ได้หล้าตกอยู่ในอันตราย ต้องอาศัยทุกท่านร่วมมือกันพลิกชะตาฟ้าดิน”

หวังซุ้อ๊ส่วยผู้นี้แม้ไม่มีพลังวัตรใดๆ แต่กลับอาศัยกำลังทรัพย์มหาศาล รวบรวมวัตถุโบราณสำหรับบำเพ็ญเพียรจากทั่วหล้า อีกทั้งในอดีตเขายัง กระฉ่างในต้นสายปลายเหตุดี จึงมิได้กล่าวโทษสามสำนักใหญ่ต่อการตาย อันน่าสลดใจของอาจารย์

ด้วยเหตุนี้คนของสามสำนักใหญ่จึงล้วนเคยคบหากับหวังซุ้อ๊ส่วย เคย ได้รับการสนับสนุนด้านกำลังทรัพย์จากเขา ยามนี้ได้ยินเขาพูดเช่นนั้น ซื่อสงสัย ในอดีตเกี่ยวกับการหายตัวไปอย่างกะทันหันของบุตรมารก็มีคำอธิบายทันที

“สุดท้ายซุ้อ๊ส่วยยังคงก้าวเข้าสู่วิถีมาร ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็คงไม่อาจ โอนอ่อนให้คนชั่วกำริบเลียบสาน ปล่อยให้เขานำภัยมาสู่ผู้คนทั่วหล้า รอให้ ฟ้าสว่าง ข้าผู้เฒ่าจะร่างหนังสือปราบคนคิดคดทรยศแทนทุกท่านเอง ผู้บำเพ็ญเขียนที่ต้องการผดุงคุณธรรมทั่วหล้าสามารถเอาชีวิตซุ้อ๊ส่วยและ คนในสำนักของเขาได้...ทุกท่านมีความเห็นเช่นใด”

โคหยวนเงินเหรินกล่าวเช่นนั้นแล้ว ทุกคนย่อมต้องพยักหน้าเห็นชอบ เพียงแต่เวลานี้ฉินเสวียนจิวกลับลังเลเล็กน้อย ในความคิดเขา ซุ้อ๊ส่วย นำโมโหก็จริง แต่ศิษย์ที่เขารับมาเหล่านั้นมีจิตใจบริสุทธิ์ โดยเฉพาะ เศวียหรานหร่าน ช่างเป็นแม่นางน้อยที่น่ารักและตรงไปตรงมา

บินเสวียนจิว เอ่ยอย่างทำใจไม่ได้ “แต่หากเด็กๆ ที่หลงเดินทางผิด พวกนั้นต้องพลอยเดือดร้อนเพราะซุ้ส่ายไปด้วยเล่า”

พอเขาตัดทาน มูหฺรานอู่กลับอมยิ้มซึ่งตาใส่เขา “เสวียนจิว ตอนเซวียหฺรานหฺรานจงใจใส่ร้ายข้ามนเขาเทียนม่าย ก็ดูไม่ออกแม้แต่น้อยว่านางเป็นคนใส่ชื่อไร่พิษภัยที่ตรงไหน เจ้าซัดขวางข้าเช่นนี้ หรือคิดจะช่วยโจ้วทำชั่ว?”

ไต้ยีนอาจารย์กล่าวเช่นนี้ ฉินเสวียนจิวก็พูดไม่ออก ส่วนศิษย์คนอื่นๆ ของมู่ซิงเกอนั้นไม่เคยพบเซวียหฺรานหฺรานมาก่อน ย่อมไม่มีทางอ้อนวอนขอความเมตตาให้นางอยู่แล้ว

แต่ขณะที่ทุกคนกำลังร่างหนังสืออยู่นั้นเอง พลันไต้ยีนเสียงคนร้องตะโกนอยู่นอกค่าย “มาดูเร็ว! กลับมาแล้ว! กลับมาแล้ว!”

จากนั้นทุกคนในกระโจมก็ได้ยินเสียงกบเท้าม้าดังสับสนกีกก้องดุจเสียงฟ้าร้อง

เมื่อทุกคนออกจากกระโจม ต่างตกตะลึงพริ้งเพริด

บนทุ่งกว้างไกลออกไป เห็นเงาของฝูงม้ากำลังห้อตะบึงมาจริงๆ แต่บนหลังม้าเหล่านั้นกลับมีคนนั่งอยู่ด้วย!

พวกทหารแนวหน้าที่ร้องตะโกนพลันตระหนกกว่าพวกตนตะโกนผิดเสียแล้ว รีบลั่นกลองส่งสัญญาณ เปลี่ยนเป็นร้องว่า “ข้าศึกเกาข่านบุกมา

โถมตี! รีบเตรียมตั้งรับศึกเร็วเข้า!”

ฝ่ายธรรมะจากสามสำนักใหญ่ที่พากันมาช่วย พอได้ยินเช่นนี้ก็เหาะทะยานออกไป เตรียมตัวรับมือ

แต่ครั้นฝูงม้าวิ่งไกลเข้ามา พวกเขาก็ตระหนักถึงความผิดปกติอีกครั้ง บนหลังม้าเหล่านั้นมีทหารเกาข่านอยู่ก็จริง แต่พวกเขาสีหน้าที่มึมตื้อ บนร่างเหมือนจะมีเพียงเลือดฝาดือบางชั้นเดียวที่สวมใส่เวลานานอน ทั้งยังนั่งอยู่บนหลังม้าโดยไร้อาวุธ ความมาตลอดทางเช่นนี้

พวกเขาไม่มีอาวุธสักอย่าง ดูไม่เหมือนมาลอบโจมตีโดยสิ้นเชิง!

ส่วนผู้ที่บังคับฝูงม้ามักกลับเป็นแม่ฉางน้อยคิ้วตาคมจดจดตาม เกล้ามวยและถักเปียสั้นเล็ก ๆ

เมื่อฝูงม้ามาถึงค่ายทหารต้าฉี แม่ฉางน้อยผู้นั้นก็ตัวตขาขึ้นไปยืนบนหลังม้าอย่างคล่องแคล่ว เอ่ยเสียงดังกังวาน “ศิษย์สำนักซีซานเซวียหฺรานหฺร่าณ รับคำสั่งเจ้าสำนัก นำม้าศึกที่สูญหายไปกลับมาคืน!”

ฉินเสวียนจิวพุ่งออกไปเป็นคนแรก ถลิ่งตาใส่แม่ฉางน้อยพลางร้องโวยวาย “เซวียหฺรานหฺร่าณ นี่พวกเจ้าเล่นอะไรกัน เหตุใดต้องขโมยม้าไปก่อนแล้วค่อยนำกลับมาคืน”

หฺรานหฺร่าณกับอาจารย์ยุ่งุ่นวายมาตลอดคืน ก่อนหน้านั้นเซวียนฉ่าสุราถูกชะตากับนาง เพื่อจะรังตัวแม่ฉางน้อยที่หมักสุราเป็นผู้นี้ไว้กับตน ยังหลอกล่อว่าจะสอนนางทำยันต์เวท ที่มอแบนตี้ให้นางทั้งหญิงในต่อนั้นก็เพราะมีความคิดเช่นนี้ เขาต้องการให้หฺรานหฺร่าณรู้ถึงความสามารถของเซวียนฉ่าสุรา และเห็นว่ายันต์เหล่านี้ใช้ประโยชน์ได้ดีเพียงใด

แน่นอนว่าในหญิงยังมีตำราลับสอนวิธีทำยันต์เวทอยู่ครึ่งเล่ม เซวียนฉ่าสุราใช้เล่ห์กลเล็กน้อย ยันต์เหล่านี้แม้ผู้บ้าเพี้ยนเขินหุยกคนล้วนทำได้ แต่หากคิดจะทำยันต์ระดับสูงขึ้นไป กลับเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์ หากเซวียหฺรานหฺร่าณได้อ่านตำราลับขั้นพื้นฐานแล้ว ย่อมเหมือนได้กินถั่วลิสงคั่วเรียกน้ำย่อยสักจาน หากไม่ได้จับสุราเลิศรสตามลงไป ในใจจะต้องคันยุบยิบจนทนไม่ไหว และต้องมาขอตำราครึ่งเล่มหลังจากเขาแน่นอน

ถึงเวลานั้น เขาย่อมสามารถล่อลวงศิษย์น้อยน่ารักคนนี้มาจากมือของชู้ส่วยได้ ให้นางหมักสุราทำอาหารให้เขากินทุกวัน

โชคดีที่เขียนเผ่าสุรามือบายเช่นนี้ในใจ หรานหฺร่านจึงจดจำเนื้อหา
ในตำราสร้างยันต์ได้นานแล้ว

การทำยันต์เวท อันที่จริงก็คือการย่อส่วนพลังวิญญาณของผู้บำเพ็ญ
เขียนมาผนึกไว้ในแผ่นกระดาษ

อาศัยเพียงตำราขั้นพื้นฐานครึ่งเล่มนั้น นางย่อมไม่อาจเสกยันต์ขึ้นมา
ได้ แต่การแก้ยันต์กลับเป็นเรื่องง่ายดาย

คืนนั้นนางจึงพาอาจารย์แฝงตัวเข้าไปในคอกม้าของค่ายทหารเกาข่าน
ผสมลูกกลอนสงบจิตลงในน้ำดื่มของม้าก่อน รอให้เลือดลมของม้าสงบลงแล้ว
จึงค่อยตั้งยันต์ที่ติดอยู่บนหลังพวกมันออก

การแก้ยันต์จำเป็นต้องใช้น้ำศักดิ์สิทธิ์ ซู้อีสู้บอกว่าไม่จำเป็นต้อง
ยุ่งยาก เขาใช้มีดกรีดข้อมือตนเอง ให้หรานหฺร่านนำเลือดเขาไปใช้แก้ยันต์

ยามนี้เลือดของซู้อีสู้คือเลือดมาร มีอานุภาพน่าอัศจรรย์ แม้
หรานหฺร่านจะเป็นผู้เรียนรู้ขั้นพื้นฐาน แต่ก็สามารถนำยันต์บงการสัตว์
หลายร้อยแผ่นใส่ลงไปผสมในเลือดขามันนั้นของซู้อีสู้ แล้วเปลี่ยนมันให้
กลายเป็นยันต์สั่งการทหารได้

ยันต์วิเศษของเขียนเผ่าสุรา ร่วมกับโลหิตของบุตรมาร นับว่าเป็น
การจับคู่ที่ร้ายกาจ

เนื่องจากตั้งแต่มีฝูงม้าวิ่งมาที่ค่ายเกาข่านเอง ทหารของเกาข่าน
ก็รวมตัวสังสรรค์ ย่างแพะต้มสุราฉลองกัน เมื่อยันต์โลหิตครึ่งขามนี้ถูกเท
ลงไปในไหสุรา เหล้าทหารที่ดื่มสุราเข้าไปต่างมีดวงตาแข็งทื่อ ช่วงครึ่งคืนหลัง
ตอนที่ทุกคนหลับแล้ว พวกเขาต่างตื่นขึ้นมา เดินเข้าไปในคอกม้า ขึ้นหลังม้า
คว่ำขนแผงคอมาเอาไว้แล้วควบทะยานออกจากค่าย

กว่าทหารเผ่าค่ายจะรู้ตัวในภายหลัง และรีบตีฆ้องลั่นกลองก็ไม่
ทันการณ์เสียแล้ว

ดังนั้นทหารเกาข่านจึงขี่ม้าคนละตัว นำม้ามาส่งคืนที่ค่ายทหารต้าฉี
เช่นนี้เอง

ตอนนี้ทหารเกาข่านแต่ละนายพลิกตัวลงจากหลังม้าแล้วล้มลงกับพื้น
หลับไหลไม่ได้สติ คำคืนนี้ต้าฉีกลับเป็นฝ่ายได้ทหารเกาข่านหลายร้อยนาย
มาเป็นเชลยโดยมิต้องเปลืองแรงแม้แต่หน่วย

หฺรานหฺร่านไ้ไ้ยินฉินเสวียนจิวคาคัดคั้น ก็ยี้มน้อยๆ ตอบว่า “ใช่เวียงเสียว้าอาจเป็นโซคติก็ได้ ข้าบอกได้เพียงยันต์บนตัวม้าเหล่านี้มีโซฝีมือของสำนักชีซาน และตอนนี้พวกมันก็น่าเสลดก็หลายร้อยคนกลับมาด้วยขอแม่ทัพฉินโปรดวินิจฉัยให้กระจ่าง พวกเราสำนักชีซานมิได้สมคบเกาข่านทำร้ายราษฎรแต่”

เวลานี้เอง คนของสามสำนักใหญ่พากันล้อมเข้ามา แค้นเสียงเย็นซา “โจรร้อยจับโจร¹ พวกเจ้าสำนักชีซานกำลังเล่นอะไรอยู่กันแน่”

แม่หฺรานหฺร่านจะไม้รู้ว่ามู่เซียนซือมาที่ค่ายทหารดำฉิยงคนเหล่านี้แล้ว แต่พอนางเห็นมู่เซียนซือยืนอยู่ข้างสามสำนักใหญ่อย่างปรองดอง ในใจก็พอจะคาดเดาได้คร่าวๆ

มู่เซียนซือสมคบสำนักช้อเหมิน จะต้องว่าร้ายอาจารย์อีกเป็นแน่

บัญชียุ่งเหยิงระหว่างอาจารย์กับมู่เซียนซือนี้ช่างชำระยากเสียจริง หฺรานหฺร่านเพียงต้องการชี้แจงเรื่องขโมยม้า ดังนั้นหลังจากกล่าวจบ จึงกุมกำปั้นคารวะ เตรียมจะหันหลังจากไป

แต่ศิษย์สำนักจิ๋วหวาและสำนักคงซานกลับพุ่งออกมาขวางนางไว้

“นางมาร เจ้าจะไปไหน ยังไม่รีบบอกมาอีกว่าบุตรมารชู้สี่ยุ้ยซ่งนอนตัวอยู่ที่ใด”

หฺรานหฺร่านอยู่มาจนโต นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกผู้อื่นเรียกว่านางมาร จึงรู้สึกทำตัวไม่ถูกเล็กน้อย แต่ครั้งไ้ไ้ยินพวกเขาเอ่ยคำว่าบุตรมารชู้สี่ยุ้ยซ่งนางก็อดถลิ่งตาจ้องมู่เซียนซือไม่ได้

นางถึงขั้นพูดเรื่องนี้ออกมาด้วย เป็นไปได้หรือไม่ว่าเพราะอาจารย์ทำร้ายจิตใจนาง จนนางตัดสินใจแก้แค้นให้สาม

ทว่าเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นความจริง หฺรานหฺร่านคิดว่าในอดีตอาจารย์เคยเป็นบุตรมารจริง ตอนนี้เขามีพวิญญาณอยู่กับตัวจริง ในเมื่อไม่มีความจำเป็นต้องแก้ตัว นางจึงไม่คิดที่จะพูด

บางแง่มุมนางก็ควรเรียนรู้จากอาจารย์ ไม่เก็บคำพูดของผู้อื่นมาใส่ใจ

¹ หมายถึง คนชั่วที่จงใจสร้างความสับสนวุ่นวาย หันเหไปหาฝ่ายอื่นไปเรียกคนอื่นว่าเป็นคนเลวเพื่อเอาตัวรอด

มากเกินไป โดยเฉพาะคำพูดของพวกเขาความคิดเป็นพิษอย่างสามสำนักใหญ่เหล่านี้ ยิ่งไม่มีความจำเป็นต้องใส่ใจ

ในเมื่อมาก็กลับมาแล้ว และดับความฮึกเหิมของเกาข่านลงได้ เช่นนั้นการศึกที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ก็เป็นเรื่องของทางโลก ย่อมต้องปล่อยให้ไปไปตามชะตาฟ้าลิขิต

ส่วนการขัดขวางของศิษย์สามสำนักใหญ่เหล่านี้ ทรานหฺร่านมิได้ใส่ใจนัก ตั้งแต่เส้นลมปราณถูกทำลายไปครั้งก่อนและได้ซู้ฮู้อู่ต่อเส้นลมปราณให้ใหม่ ทรานหฺร่านก็รู้สึกว่าการล้างวิญญาณของตนเหมือนจะเพิ่มพูนขึ้น มิใช่เพียงหนึ่งหรือสองระดับ

แต่นางไม่เคยเปรียบเทียบกับใคร ที่ผ่านมาจึงไม่แน่ใจว่าพลังของตนพัฒนาไปถึงขั้นใด จนกระทั่งตอนนี้เมื่อถูกศิษย์ของสามสำนักใหญ่ขัดขวางไม่ให้จากไป นางเพียงแค่นั่งมือออกก็ทำเอาศิษย์สำนักจิวหฺวาผู้นั้นลนถอยกระเด็นไปไกล

ทรานหฺร่านตกใจมากเช่นกัน เดิมนางไม่ได้คิดจะลงมือหนักเช่นนี้ ศิษย์สำนักจิวหฺวาอ่อนแอถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด

โคหยวนจินเหรินเห็นเช่นนั้นก็เริ่มควบคุมสีหน้าไว้ไม่อยู่

ตั้งแต่สูญเสียศิษย์ที่เขากฎมึใจที่เขาเทียบม่าย โคหยวนจินเหรินก็ทุ้มเหวแรงใจเต็มที่ กระตุ้นให้ศิษย์พัฒนาการฝึกบำเพ็ญให้สูงขึ้น แต่คิดไม่ถึงว่าต่อหน้าคนของทั้งสามสำนักในวันนี้ ศิษย์ที่พอจะเซ็ดหน้าชูตาได้ของตนกลับเหมือนแผ่นกระดาษที่ถูกตบลงบนพื้น

โคหยวนจินเหรินเป็นคนเจ้าเล่ห์มากอุบายมาแต่ไหนแต่ไร หากไม่มีความมั่นใจในเรื่องใดเต็มเปี่ยม เขาไม่มีทางเคลื่อนไหวเด็ดขาด ดังเช่นเมื่อครั้งที่ต่อสู้กับเว่ยจิวบนเขาเจี๋ยซาน ตั้งแต่ตันจนจบเขาก็ไม่ได้ลงมือเลย เหลือทางถอยไว้ให้ตัวเอง

ในอดีตเขาเคยเป็นผู้ที่ผ่านการทดสอบและได้เข้าไปในสระชำระไขกระดูกเช่นกัน แม้จะไม่ได้ประสบความสำเร็จตั้งแต่เว่ยเยาว์เหมือนหมูซิงเกอ กับซู้ฮู้อู่ แต่เมื่อดพลังและพลังวัตรเกือบสองร้อยปีของเขาก็มีอาจดูแคลนได้ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่เห็นเขวียทรานหฺร่านอยู่ในสายตา ต่อให้นางเคยเข้าไปในสระชำระไขกระดูก ก็เป็นเพียงอนุชนอ่อนหัดคนหนึ่งเท่านั้น

ทว่าตอนนี้หน้าตาของสำนักจิ๋วหว่าถูกทำลายไม่เหลือ เขาในฐานะผู้นำของสามสำนักใหญ่และหัวหน้าฝ่ายธรรมะจำต้องออกหน้ากอบกู้ศักดิ์ศรีกลับคืนมา

ตั้งนั้นพอเห็นทรานหฺร่าหน้าทำจะจากไปอีกครั้ง ไคหยวนเงินเหรินจึงสะบัดแขนชุดคลุมยาว กระบี่เขียนฟุ้งตรงไปที่ทรานหฺร่า

คนของสามสำนักใหญ่ไม่ได้เห็นไคหยวนเงินเหรินลงมือมานานมากแล้ว ปรากฏนิญญาณของผู้บำเพ็ญเขียนรวมอยู่ในประกายกระบี่ ช่วงขณะที่เงินเหรินลงมือ ทุกคนล้วนสัมผัสได้ถึงปรากฏกระบี่ที่เคลื่อนไหวมาก่อน เจกเช่นถ้ำน้ำแข็งที่เปิดออก หมิ่นรังสีเปล่งประกายออกมาพร้อมกัน ชวนให้ทุกคนขนลุกชัน

เหล่าศิษย์สำนักจิ๋วหว่าที่ถนัดการประคองเท้าเหม็น^๒ ต่างพากันกุมหมัดปรบมือเอ่ยว่า “ซือจุน ช่วงเป็นเพลงกระบี่มั่งกรหาญปราบมารที่ยอดเยี่ยมแน่!”

เพลงกระบี่นี้ดูสวยงามรุ่งระยงเมฆา ฟุ้งผ่านไปที่ได้ก็พลิกปลิวพินปวิ ตลบ ต่อให้เซวียทรานหฺร่าเป็นเด็กรุ่นใหม่ผู้มีความสามารถโดดเด่นและเคยเข้าไปในสระชำระไขกระดูกแล้วอย่างไร ในอดีตพลังต่อสู้ของมุซิงเกอเองก็เริ่มถดถอยหลังจากถูกเพลงกระบี่มั่งกรหาญปราบมารของไคหยวนเงินเหรินแทงเข้าที่ไหลซ้าย

พรตเฒ่าผู้มีเมตตาพลังสองร้อยปีสามารถสั่งสอนหลักการเป็นคนให้เด็กเมื่อวานขึ้นอย่างนางได้ภายในไม่กี่ชั่วอึดใจ!

ทรานหฺร่าเองก็สัมผัสได้ถึงปรากฏกระบี่อันน่าเกรงขามของไคหยวนเงินเหริน เทียบกับเว่ยฟางศิษย์ของเขาแล้ว แข็งแกร่งกว่าหลายสิบเท่า

ทว่าเมื่อนางใช้เท้าสะกิดพื้นกระโดดหลบเลี่ยงการโจมตีอย่างรุนแรงของไคหยวนเงินเหริน ข้างหูพลันได้ยินซู่สือส่งเสียงกลับมา “จุดอ่อนของสุนัขเฒ่าไคหยวนอยู่ที่เอวขวาของเขา ลงมือไปที่จุดนั้นซ้ำๆ”

ซู่สือคุ้นเคยกับกระบวนท่าของเจ้าสำนักใหญ่ทั้งหลายดี จุดอ่อนของไคหยวนเงินเหรินเขายังรู้แจ้งแก่ใจ เขาเชื่อฟังทรานหฺร่า จึงไม่ได้ปรากฏตัว ป้องกันไม่ให้ตนเองถูกคนเหล่านั้นยั่วยุจนเกิดจิตสังหาร และ

² หมายถึง การยกยอชื่นชมผู้อื่น ทั่วๆ ที่รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้น่าชื่นชมขนาดนั้น

ควบคุมพญานาคที่อยู่ในร่างกายไม่ได้ แต่เขายังคงลอบส่งเสียงลับช่วยศิษย์
โครงการต่อสู้ครั้งนี้

พอทรานหฺร่านได้ยินเช่นนี้ ก็มีเป้าหมายในการโจมตีทันที

นางซักรบของกลไกออกมาด้วยมือเดียว โคจรพลังปราณกลางอากาศ
อย่างแคล่วคล่อง ควบคุมให้กระบองกลไกยืดยาวออกไปไม่หยุด ขณะเดียวกัน
ก็เหาะเหินกลางอากาศ ใช้กระบองวาดลวดลายจู่โจมไปที่เอวของโคหยวน

พลังในการควบคุมกระบองกลางอากาศเช่นนี้ต้องเป็นผู้ที่มีเม็ดพลัง
ร้อยปีจึงจะสามารถทำได้อย่างชำนาญ แต่ทรานหฺร่านซึ่งอายุยังน้อยกลับ
สามารถสั่งการกระบองได้ตั้งใจเช่นนี้แล้ว

พอนางลงมือ ผู้คนรอบด้านต่างพากันเงยบั้น ทุกคนจ้องมองไปยัง
เด็กสาวที่ไม่เคยมีชื่อเสียงมาก่อนคนนี้ด้วยความตกตะลึงระคนสงสัย

โคหยวนเงินเหรินเองก็ตกตะลึง รีบโคจรพลังปราณสกัดกระบอง
ที่เดี่ยวยืดตัวยาวหวนชะงักเข้ามาอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่สร้างความตระหนักให้เขามากที่สุดคือ เหตุใดเด็กคนนี้เหมือนจะรู้
ว่าจุดอ่อนของเขายู่ที่ใด จึงใช้กระบองจู่โจมไปที่เอวของเขาไม่หยุด

เงินเหรินรีบใช้ปราณคุ้มปกป้องร่างกายไว้ ปราณการป้องกันที่สร้าง
จากปราณแท่นพื้นแห่งนี้ไม่เข้า ต่อให้เป็นฝนหวนพุ่งเข้ามาก็ไม่อาจทำร้ายเขาได้
แม้แต่น้อย

แต่การไหลเวียนของพลังปราณล้วนมีจุดอ่อนและช่องโหว่อยู่เสมอ
ข้างเอวของโคหยวนเงินเหรินก็คือจุดที่พลังปราณเบาบางที่สุด หากรวบรวม
พลังวิญญาณจู่โจมไปที่นั่น ย่อมสามารถฝ่าปรานการได้

หลังจากผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า กระบองที่ฉับไวปล้นยืดยาว
ออกไปหนึ่งช่วง แหงเข้าที่เอวของโคหยวนเงินเหรินทันที

โคหยวนเงินเหรินพลันรู้สึกว่ไม่อาจรวบรวมพลังปราณได้ แผลเสียง
ร้องด้วยความเจ็บปวดออกมา จากนั้นกระบองก็ทะลวงผ่านพลังปราณที่
ปกป้องร่างกายเขา กระแทกซ้ำที่เอวเขากีครั้ง

ช่วงเอวของโคหยวนเงินเหรินเคยได้รับบาดเจ็บสาหัสในอดีตระหว่าง
ที่ล้อมโจมตีมุซิงเกอ ในนั้นมีเศษชิ้นส่วนจากการระเบิดของอาวุธเวทของ
มุซิงเกอฝังอยู่ ทำให้แม้บาดแผลจะหายดีแล้วก็ยังคงทิ้งรอยโรคเรื้อรังไว้

ดูเหมือนเด็กคนนี้จะรู้เรื่องนี้ดี ทุกกระบวนท่ามุ่งโจมตีจุดอ่อนของเขา ทำให้เขาอยากจะต้านทาน

แต่โคหยวนไม่ใช่พวกกินพืชผัก³ เมื่อรู้ตัวว่าจุดอ่อนของตนถูกรานหรรณรู้เข้าแล้ว เขาก็นั่งมือไปแตะที่เอว

เวลานี้อง เสียงลับของซู้สู้อยู่ดังขึ้นในหูรานหรรณ “เขาจะใช้อาวุธเวท กระดิ่งสังเวทย์ เจ้ารีบถอยเร็ว อย่าต่อสู้กับเขานะอีก”

กระดิ่งสังเวทย์เป็นอาวุธเวทที่ผู้ทรงฤทธิ์คุ้นเคยกันทั่วไปในอดีต

ตำนานเล่าว่า ครั้งนั้นคุ้นเคยนยากระบังมารในใจ จึงนำเหล็กเย็นจากภูเขาทิมะมาหลอมเป็นกระดิ่ง แขนงไว้เหนือศีรษะทุกวัน เมื่อใดที่มารในใจผู้ใดขึ้นมาจนไม่อาจสงบจิตนิ่งสมาธิได้ กระดิ่งสังเวทย์ฟ้าจะดังไม่หยุดแผ่ไอเย็นคุกคามออกมาขับไล่ความฟุ้งซ่านที่เกิดจากมารในใจออกไป

แม้พลังวิชาของรานหรรณจะพัฒนาอย่างก้าวกระโดด แต่ประสบการณ์ในการต่อสู้จริงของนางยังน้อยเกินไป หากไอเย็นจากกระดิ่งสังเวทย์ฟ้าแทรกซึมเข้าสู่ร่างกาย พลังย่อมได้รับความเสียหายแน่นอน ดังนั้นซู้สู่อึ้งจึงบอกให้นางรีบถอย

ทว่าการเป็นฝ่ายถอยของนางกลับเป็นการยืนหยัดได้ให้โคหยวนเงินเหรียญก้าวลงมา

เขาตระหนักว่าการต่อสู้ครั้งนี้ตนไม่มีความมั่นใจนัก แม้จะไม่ถึงขั้นพ่ายแพ้ แต่ก็อาจชนะอย่างทุลักทุเลและบอบช้ำ ดังนั้นจึงฉวยโอกาสที่แม่ นางน้อยล่าถอย รีบเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา “เจ้าเป็นเพียงแม่ นางน้อยที่เพิ่งเข้าสำนัก หากข้าสังหารเจ้าเสียตอนนี้ ก็จะทำให้พวกข้าดูเป็นคนใจไม่ใส่ระกำ กลับไปบอกอาจารย์ของเจ้า หากไม่อยากเดินทางผิด จงรีบส่งพิรุณญาณออกมาเสีย”

รานหรรณตอบกลับอย่างจริงจัง “ทุกท่านโปรดวางใจ พวกเราสำนักซีซานแต่ไหนแต่ไรออกห่างจากทางโลก ไม่เคยคิดแย่งชิงกับผู้ใด ตอนนี้อย่างไม่อาจส่งพิรุณญาณกลับสู่แดนอินได้ อาจารย์ก็กลัวว่ามันจะล่อลวงมนุษย์ ทั้งจิตใจที่ไม่มีวิฤตฤเวทชนิดใดผนึกมันได้ จึงได้แต่ต้องใช้ร่างกาย

³ หมายถึง เป็นคนมีพืชสงไม่ธรรมดา ไม่ใช่คนที่ใครจะมาหาเรื่องหรือรังแกได้ง่ายๆ

ผืนกมันไว้ชั่วคราว แน่แน่นอนว่าหากในบรรดาพวกท่านมีผู้ทรงฤทธิ์ที่พลังวิชาลึกล้ำ ความประพตติเที่ยงธรรม สามารถแบกรับภาระอันยิ่งใหญ่อย่างการฝึกพิรุณญาณได้ อาจารย์ข้าก็ยินดีหลีกเลี่ยง ส่งมอบงานที่เหน็ดเหนื่อยแต่ไม่ได้ประโยชน์นี้ให้แก่ทุกท่าน”

หากหรรษาอันเอื่อยเช่นนี้ออกมาก่อนที่จะต่อสู้กับโคหยวนเงินเหริน จะต้องเรียกเสียงก่นด่าเยาะหยันไม่น้อยแน่นอน

คนเช่นซู่อี้สูยหลังจากใช้เม็ดพลังหล่อเลี้ยงต้นกำเนิดใหม่ในอดีตแล้วนับเป็นตัวละครใด ตอนที่เผชิญหน้ากับเว่ยจิวบนเขาเจ็ยซานครั้งก่อนเขาถึงขั้นยอมรับอย่างหน้าไม่อายว่าตนมิใช่คู่ต่อสู้ของเว่ยจิว

ทว่าบัดนี้ ศิษย์หญิงที่ซู่อี้สูยเพิ่งรับเข้ามากลับสามารถต่อกรกับเจ้าสำนักจิ๋วหว่าได้โดยไม่ตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำ ทั้งยังทำให้โคหยวนเงินเหรินที่สงบสุขุมแผดเสียงร้องเหมือนหมูถูกเขียดได้ ช่างเป็นพลังที่น่าตกตะลึงอะไรเช่นนั้น

ดังนั้นสิ่งที่นางเอ๋ยเมื่อครู่ แม้ฟังแล้วจะบาดหู เปี่ยมด้วยกลิ่นอายเสียดสี แต่ทุกถ้อยคำล้วนเป็นความจริง ยิ่งชวนให้ผู้คนรู้สึกระแวกระอ่วนใจก่อนหน้านี้ตอน “มุซิงเกอ” บอกว่าซู่อี้สูยซ่อนพิรุณญาณไว้กับตัวพวกเขาจึงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ตอนนี้เมื่อเด็กสาวตรงหน้าบอกว่าซู่อี้สูยมิได้ถูกพิรุณญาณควบคุม แต่เขาใช้ร่างกายฝึกพิรุณญาณไว้ต่างหาก ความสามารถอันน่ากลัวที่ซ่อนเร้นอยู่เช่นนี้ สร้างความครั่นคร้ามให้ทุกคนอย่างแท้จริง

เวลานี้มีคนตะโกนขึ้นมา “เรื่องมั่วที่หายไปพักไว้ก่อน แต่พวกเจ้าศิษย์อาจารย์ก่อความวุ่นวายในวังหลวง ใช้สัตว์ร้ายอย่างมังกรลอบปลงพระชนม์ฝ่าบาทเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน วังหลวงถูกทำลายเสียหาย! หากพวกเจ้าไม่มีเจตนาชั่วร้าย จะต้องก่อเรื่องพวกนี้ไปทำไม”

หรรษาไม่ค่ออยากสนใจคนฝ่ายธรรมะพวกนี้ที่แค่ได้ยินเสียงลมก็ทีกักกว่าฝนจะตก จงใจยัดเยียดความผิดให้สำนักชีซาน

“วังหลวงแอบเลี้ยงมังกรตัวนั้นมาหลายสิบปีแล้ว เชื่อว่าสหายบำเพ็ญทุกท่านจะต้องมีคนรู้จักในหอผู้วิเศษในเมืองหลวงเป็นแน่ ลองไปสอบถามดูย่อมรู้ความจริง ในวังหลวงมีผู้มีอำนาจบารมีลอบเลี้ยงมังกรไว้ ถึงขั้นเอาคนมาเป็นอาหารของมัน หมายถึงใช้ปราชญ์มังกรต่อชีวิตตน แต่ธรรมชาติของ

จิตมารในมังกรตัวนั้นยากจะควบคุม อาจารย์เกรงว่ามันจะทำลายเมืองหลวง คร่ำชีวิตผู้คน จึงลอบเข้าไปในวัง เพื่อจะส่งมังกรตัวนั้นกลับคืนเกาะมังกร หากแม้แต่เรื่องนี้ยังเอามาป้ายสีสำนักชีซานของเรา ย่อมแสดงว่าทุกท่าน หากมีไหว้วาแกลั้งโง่ ก็คงมีจิตใจชั่วร้ายจริงๆ”

พูดถึงตรงนี้ ทรานหฺร่านก็เอาสองนิ้วเข้าปากแล้วผิวกปากเสียงดัง หงส์เพลิงตัวหนึ่งบินออกมาจากป่าไกลออกไป ทรานหฺร่านสะกิดปลายเท้าเบาๆ เอวบางเอี้ยวเล็กน้อยก็กระโดดขึ้นไปยืนบนหลังหงส์เพลิงอย่างสง่างาม จากนั้นเอ่ยกับทุกคน โดยเฉพาะ “มูซิงเกอ” อย่างแผ่งนัย “การฝึกบำเพ็ญ มีชื่อเสียงง่าย ต้องประคองจิตใจให้เที่ยงตรงอยู่เสมอ นับดูแล้ว ในช่วงเกือบสองร้อยปีที่ผ่านมา มีเพียงผู้ทรงฤทธิ์เซียนเฒ่าโอสถคนเดียวที่ได้เห็นหาดูเหมือนทุกท่านจะติดขัดอยู่ที่ด่านใดด่านหนึ่ง หากปล่อยวางบุญคุณความแค้นในอดีต ลดการแก่งแย่งเอาชนะคะคานและด่วนตัดสินผู้อื่นลงบ้าง ไม่น่ว่าหนทางสู่การเห็นดาวของทุกท่านอาจราบรื่นขึ้น”

เอ่ยจบ หงส์เพลิงก็รีดเสียงแหลมยาว สะบัดหางบินอ่อนกลางอากาศรอบหนึ่ง ก่อนจะพาทรานหฺร่านบินจากไปไกล...

แม้ตอนอยู่ที่เชิงเขาเทียนม่าย หลายคนจะเคยเห็นทรานหฺร่านใช้สัตว์วิเศษหงส์เพลิงเป็นพาหนะมาแล้ว แต่วันนี้เมื่อได้เห็นอีกครั้ง ปรากฏแสงศักดิ์สิทธิ์จากตัวหงส์เพลิงก็ยังคงเจิดจรัสชวนให้คนเคลิบเคลิ้ม

หงส์เพลิงแตกต่างจากสัตว์วิเศษอื่นๆ มันเป็นสัตว์ที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ทั้งยังไม่ยอมทำพันธะวิญญานกับมนุษย์ มีเพียงจิตวิญญานที่บริสุทธิ์ที่สุดเท่านั้นจึงจะสามารถกำราบมันได้

ในเมื่อมันยินยอมให้เซวียทรานหฺร่านใช้เป็นพาหนะ ย่อมเป็นการยืนยันคุณสมบัติของแม่นางน้อยไปในตัว หากเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย หงส์เพลิงยอมสลายกลายเป็นกองโลหิตและตายไปพร้อมกัน ดีกว่ายอมลดตัวกลายเป็นสัตว์พาหนะของคนโง่

เซวียทรานหฺร่านชี้หงส์เพลิงจากไปอย่างสง่างาม รัศมีเรืองรองยังไม่จางหายไป ต่อให้มีคนคิดจะกอบกู้หน้าตาตนเอง ดำนางว่านางมาร ก็ยังรู้สึกไร้เหตุผลจนไม่อาจเอ่ยปาก

เวลานี้เอง คิซย์หลายคนข้างกายมูทรานอยู่เอ่ย “แม่นางน้อยที่ชื่อ

ทรานหว่านผู้นั้นพูดมีเหตุผล บางทีพวกเราอาจเข้าใจผิด...”

พวกเขายังไม่ทันพูดจบ มุ่ทรานอุ้ก็ตัวตวยตาเฉียบคมมองมาพลางเอ่ยเสียงเย็น “พวิญญานปรากฏขึ้นในโลกมนุษย์ เป็นสัญญาว่าใต้หล้ากำลังจะเกิดวิบัติ ซาติก่อนซุ้อสู่ยทำร้ายข้าอย่างแสนสาหัส เวลาสั้นๆ เพียงยี่สิบปี เขาจะกลายเป็นคนดีได้อย่างนั้นหรือ”

โคหยวนเงินทรินยังคงปวตริว่าที่เอวจนยากจะทานทน ผินรักษามาตของเจ้าสำนักมาโดยตลอด พอได้ยินคำพูดของนางก็เอ่ยปากทันที “เรื่องพวิญญานเป็นเรื่องใหญ่ จะปล่อยให้เด็กเมื่อวานขึ้นคนหนึ่งโต้แย้งปากเปล่าเช่นนี้ได้อย่างไร หากสิ่งที่นางพูดเป็นความจริง ซุ้อสู่ยก็ไม่เหมาะที่จะเป็นผู้ดูแลพวิญญานเพียงผู้เดียว จำต้องให้พวกเราและสำนักใหญ่ทั้งหลายเป็นผู้ตามตรวจสอบ คอยจับตาดูซุ้อสู่ยให้ส่งพวิญญานกลับคืนแดนอิน!”

ทว่าสามสำนักใหญ่ต่างก็มีความคิดในใจตน

เวลานี้เอง เวินฉุนฮุ่ยแห่งสำนักคงชานกุมหมัดคารวะพลางเอ่ย “ทุกท่าน ต้าถึกับเกาชานทำศึกกัน เดิมก็เป็นชะตากรรมในฐลีแดง ครั้งนี้ที่ม้าถุกยันต์เวทิงการถือเป็นสัญญาเตือน หากผู้บำเพ็ญทุกท่านเข้ามาข้องเกี่ยวกับเรื่องทางโลกเหล่านี้ ย่อมเป็นการเปลี่ยนแปลงลิขิตสวรรค์ ก่อให้เกิดหายนะที่มีอาจคาดเดา ในเมื่อม้าถุกส่งกลับคืนมาแล้ว เรื่องนี้ให้เป็นอันยุติ พวกเราสำนักคงชานมีศิษย์หญิงจำนวนมาก ไม่เหมาะจะรั้งอยู่ในค่ายทหารหนัก ต้องขอตัวก่อน”

กล่าวจบ นางก็สะบัดเส้าปัดหางม้าในมือ พาศิษย์หญิงทั้งหลายจากไปโดยไม่เหลียวหลัง

ผู้อาวุโสเวินที่เพิ่งรับตำแหน่งผู้นี้มิใช่คนโง่ม เดิมนางไม่ได้อยากมาที่นี้อยู่แล้ว แต่ติดที่ต้องเห็นแก่มิตรของโคหยวนเงินทริน จึงต้องมาเป็นพริ

เมื่อครู่ตอน “มุ่ซิงเกอ” สาตน้ำสกรปรกใส่เวินหงชานที่ตายไปแล้ว ก็ทำให้นางรู้สึกไม่สบอารมณ์

สิ่งที่แม่นางน้อยเมื่อครู่พูดก่อนจากไปยิ่งทำให้นางกระจางแจ้ง

นั่นสิ แต่ก่อนสำนักคงชานมีผู้ทรงฤทธิ์ที่เหินหาวมากมายเพียงใด ทว่าเหตุใดทุกวันนี้ความสามารถจึงถดถอยลง เมื่อลองคิดอย่างถึถ้วน ความเสื่อมถอยนี้ดูเหมือนจะเริ่มขึ้นตั้งแต่ตอนที่พวกตนล้อมโจมตีมุ่ซิงเกอ

นับจากนั้นก็ไม่สามารถย้อนกลับไปได้อีก

กฎสำนักคงซานแต่โบราณคือการรักษาจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว ปราศจากกิเลส วางเฉยต่อการแก่งแย่งในฐลีแดง นำเสียดายที่เวินซือไท่ อดีตเจ้าสำนักรวมทั้งเวินหงชานต่างก็หลงเดินทางผิด ทำให้ศิษย์ในสำนักต้องเดินตามหลังสำนักจิวหวาด้อยๆ ชูธงร้องตะโกน ทำเรื่องทางโลกที่ไม่ถูกต้อง

หากเรื่องพิวิญญานเป็นความจริง จะต้องเกิดหายนะครั้งใหญ่อีกครั้ง เป็นแน่ ยามนี้รากฐานของสำนักคงซานยังอ่อนแอเกินไป เหล่าศิษย์ยังไร้ความสามารถ ไม่อาจต้านทานพายุฝนครั้งนี้ได้จริงๆ

ในเมื่อโคหยวนจินเหรินแสดงตัวผ่าเผยเปี่ยมคุณธรรม “มุซิงเกอ” ผู้นั้นก็ทำท่าเหมือนยอมสละตนเพื่อไต่ห้ำ เช่นนั้นก็ปล่อยให้พวกเขาไปช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เองแล้วกัน

ส่วนนางต้องรีบกลับเขาคงซาน หลอมโอสถลูกกลอนไว้ให้มาก หากไต่ห้ำเกิดความวุ่นวาย เช่นนั้นก็ต้องปิดประตูเอาไว้ให้แน่นหนา ไม่อาจจุ่มปามติดตามโคหยวนจินเหรินออกมาอาละวาดได้อีก

ด้านผู้อาวุโสสำนักเพียววินก็มีใช้คนโง่เช่นกัน ในบรรดาสามสำนักใหญ่ สำนักเพียววินอ่อนแอที่สุด เห็นสำนักคงซานจากไปภายในคืนนั้นเลย สำนักเพียววินจึงอ้างว่าเจ้าสำนักมีธูระ เรียกตัวพวกเขากลับไปโดยด่วน หลังจากอำลาโคหยวนจินเหรินแล้วก็จากไปอย่างเร่งรีบไม่เหลือสักคน

จู่ๆ พันธมิตรฝ่ายธรรมะอันยิ่งใหญ่หายไปกว่าครึ่ง เหลือเพียงสำนักเล็กๆ ที่ไม่โด่งดังมองหน้ากันไปมา ในใจคิดว่าควรพูดอย่างไรจึงจะจากไปได้โดยไม่เสียหน้า ทั้งไม่เป็นการล่วงเกินโคหยวนจินเหริน

ในช่วงเวลาสั้นๆ เรื่องที่สำนักจิวหวาเปิดฉากโจมตีสำนักซีชานพลันยุติลง

มุหรานเองก็รู้ว่าคนที่เหลือเหล่านี้ไม่อาจก่อเรื่องอะไรได้ เหมือนเอาไส้ชาลาเปามาหนึ่งก็ไม่ทำให้ออกมาเป็นชาลาเปาได้ จึงเพียงบอกโคหยวนจินเหรินอย่างสง่างามว่าหากเขาคิดหาวิธีรับมือได้แล้วให้แจ้งนางด้วย ก่อนจะพาเหล่าศิษย์จากไป

เรื่องที่นางช่วยเหลือเกาขานอย่างลับๆ ไม่เหมาะที่จะให้ศิษย์เหล่านี้รู้ ดังนั้นฉากหน้าตอนนี้นางจึงต้องพักอยู่ที่ดาบถล่มหัวชั่วคราว

เดิมคิดว่าได้สามสำนักใหญ่เป็นผู้นำ จะต้องสามารถชักจูงให้ทุกคน
โหมตีสำนักชีซานได้เหมือนในชาติก่อน แต่คิดไม่ถึงว่าเซวียหรานหร่าน
จะตามม้าเหล่านั้นกลับมาได้ ทั้งยังเป็นฝ่ายได้เปรียบในการประมือกับ
โคหยวนเงินเหริน

ในโลกบำเพ็ญเพียร นอกจากคำว่าธรรมะกับอธรรม ยังต้องพึ่งพา
ความสามารถที่แท้จริง บัดนี้ศิษย์คนเล็กของสำนักชีซานเซวียหรานหร่าน
ถึงกับแสดงฝีมือจนทำให้ทุกคนตื่นตะลึงได้

ศิษย์ยังเป็นเช่นนี้ ความเก่งกาจของอาจารย์ที่มีพญานาคอยู่กับตัว
ยิ่งทำให้คนไม่กล้าจินตนาการ!

ดังนั้นแม้การปราบปีศาจจืดมารจะเป็นหนทางอันชอบธรรมในโลก
มนุษย์ แต่หลังจากอีกฝ่ายแสดงความสามารถอันล้ำเลิศเช่นนี้ออกมา หากยัง
บุกเข้าไปโดยไม่สนใจอะไรก็โง่ล้นดี

ตอนนี้แทบไม่มีใครอยากเป็นคนโง่ ครั้งนี้มู่หรานอยู่ง่วงวายไปมากมาย
เห็นชัดว่าเปลืองแรงเปล่า

พอคิดถึงทหารเกาหล่นจำนวนมากที่ถูกจับมาเป็นเชลยครั้งนี้ คงชี้แจง
กับทางอี่หลิงหวังได้ไม่ย่ายนัก มู่หรานอยู่สุดหายใจลึกด้วยความเดือดดาล

บาง เหลือบมองหวังซู่จื่อซึ่งอยู่ข้างๆ ตั้งแต่ตอนที่เห็นเซวียหฺรานหฺราน กับไคหยวนเงินเหรินต่อสู้กันเมื่อครู่ เขาก็มีท่าทีครุ่นคิดมาตลอด

นางสงสัยว่าเขาพบพิรุณอะไรหรือไม่ ระหว่างเดินทางกลับตำบลดู่หม่า จึงถาม “เสี่ยวจื่อ เจ้าคิดอะไรอยู่หรือ”

หวังซู่จื่อในตอนนั้นมีไข้เด็กหนุ่มอ่อนเยาว์ในวันวานอีกแล้ว แต่เมื่อถูกอาจารย์เรียกว่า “เสี่ยวจื่อ” ก็รีบตอบว่า “เมื่อครู่ข้าเห็นกระบองที่เซวียหฺรานหฺรานผู้นั้นใช้ ทำได้ประณีตมาก...ดูไม่เหมือนของธรรมดาสามัญ แต่เหมือนเป็นผลงานของเจ้าสิบสี”

เจ้าสิบสี? มุหฺรานอู่ปล้นนี่ถึงเจิงอี้ซางฝี่มือที่เคยโด่งดังอยู่ระยะหนึ่ง จะว่าไป เขามีพลังวิเศษในการสร้างสรรค์อาวุธจริงๆ มือคู่นั้นราวกับเชื่อมโยงจิตวิญญาณเทพ...

มุหฺรานอู่ดวงตาเป็นประกาย *คนมีความสามารถเช่นนี้ หากไม่ดึงมาอยู่ใต้อาณัติไม่น่าเสียดายแยะหรือ*

ดังนั้นนางจึงถามหย่งเซิง “เจ้ารู้หรือว่าเจิงอี้ซางอยู่ที่ใด”

หวังซู่จื่อส่ายหน้า ตอบด้วยความเสียดาย “ในอดีตเขาหยิ่งทะนง ในความสามารถของตนเอง เดิมก็ไม่ค่อยถูกกับพวกเราอยู่แล้ว ภายหลังพอสำนักซีซานล่มสลายก็แยกย้ายกันไป เขาไปอยู่ที่ใดก็ไม่รู้ ทั้งหลังจากนั้นก็ไม่ได้ไปมาหาสู่กับพวกเราอีกเลย...เอ๋ นั่น...นั่นมันเจ้าสิบสีมีไข้หรือ”

ระหว่างที่ทั้งสองกำลังคุยกัน หวังซุ่ยจือมองไปที่ข้างถนนในตำบลเล็ก ๆ แถบชายแดน ก็เห็นเงาวิ่งพุ่งลงจากรถม้าพอดี

ที่เห็นหลังจากเกิดเรื่องที่โรงเลี้ยงม้า จ้างก๊วยกับลูกจ้างถูกจับตัวไปและไม่ถูกปล่อยตัวกลับมา คนอื่น ๆ ในร้านไม่รู้จะทำอะไร ได้แต่ส่งพิราบสื่อสารไปหาเงาวิ่ง ให้เจ้าของกิจการมาจัดการ

ตอนนั้นเงาวิ่งอยู่ไม่ไกลจากตำบลอู๋หม่ามากนัก ตั้งแต่เกิดเรื่องในเมืองหลวง เขาก็ไม่ได้ติดต่อกับซุ่ยจืออีก ยิ่งไม่รู้วาระขณะนี้ทรานทรานเป็นเช่นไรบ้าง

ต่อมาในที่สุดก็ได้รับจดหมายจากซุ่ยจือ บอกว่ากำลังมุ่งหน้าไปที่ชายแดน เงาวิ่งจึงพาไปไปซานและซำรับใช้สองสามคนเร่งเดินทางตามมา

แต่ที่ไม่คาดคิดคือ ทันที่ที่มาถึง ยังไม่ทันเข้าที่พักก็พบสหายเก่าเสียก่อน

เงาวิ่งถึงกับตะลึงงันที่จู่ ๆ ศิษย์พี่สามหวังซุ่ยจือก็ปรากฏตัวตรงหน้า และเรียกชื่อตน

“เจ้าลิบลี่ เจ้ามาซ่อนตัวอยู่ที่นี่เองหรือ รู้หรือไม่ว่าข้าตามหาเจ้ามานานแค่ไหน”

เงาวิ่งเหลือบมองสตรีที่สวมหมวกม่านข้างกายหวังซุ่ยจืออย่างไม่กระโตกกระตาก ยิ้มตอบ “ใช่แล้ว ศิษย์พี่สาม ไม่พบกันนาน ท่านนี่คือ...”

เวลานี้เอง มู่ทรานอู๋เลิกผ้าโปร่งขึ้น เผยให้เห็นใบหน้าที่คล้ายคลึงกับมู่ซิงเกอในชาติก่อน “เสียวี่ ข้าเอง...”

ใบหน้านี้ยามอยู่ต่อหน้าศิษย์ของมู่ซิงเกอกล่าวได้ว่าใช้ได้ผลทุกราย ผู้ที่พบเห็นล้วนน้ำตาหลังริน ขณะที่มู่ทรานอู๋รอให้เงาวิ่งร้องให้ โผเข้ามา ยอมรับอาจารย์อยู่นั้น เงาวิ่งกลับมีท่าทีลังเล พลังเย่ออย่างไม่แน่ใจ “ท่านคือ...อาจารย์?”

หวังซุ่ยจือยิ้ม “ก็ต้องเป็นอาจารย์นะสิ หรือเจ้าไม่รู้เรื่องที่อาจารย์เกิดใหม่อีกครั้งบนต้นกำเนิดใหม่?”

เงาวิ่งตั้งสติเล็กน้อย ก่อนจะค้อมคำนับนาง ทว่าท่าทีกลับมิได้กระตือรือร้นสักเท่าใด

มู่ทรานอุ้กถึงที่หวังซู่จือบอกว่ากระบองกลไกในมือเซวียทรานทราน ดูเหมือนจะเป็นผลงานของเจิงอี้ ทั้งพอเห็นเขาไม่มีท่าที่สนใจตนนัก จึงรีบหยั่งเชิง “เสี่ยวอี้ ดูเหมือนเจ้าจะไม่ค่อยอยากพบเจอสหายเก่าสักเท่าใดนะ”

หวังซู่จือทบก้าบั้นใส่ไหล่เขาที่หนึ่ง “เจ้าเป็นอะไรไป หรือมัวแต่ทำอาวุธจนโง่งมไปเสียแล้ว แม้แต่อาจารย์ก็จำไม่ได้?”

เจิงอี้ยิ้มขึ้น ตอบเสียงนุ่ม “ยอมมิใช่เช่นนั้น เพียงแต่ตอนนี้เข้าทำการค้าเล็ก ๆ หาเลี้ยงชีพ ไม่ได้คิดถึงเรื่องฝึกบำเพ็ญอีกแล้ว หากท่านทั้งสองไม่มีธุระใด เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน”

หวังซู่จือกลับยื่นมือไปขวางเขาไว้ ยิ้มเย็นเย้ยว่า “แต่ก่อนอาจารย์ติดต่อเจ้าไม่น้อย แต่เจ้าสนองนางเช่นนี้หรือ หรือว่าเจ้าไปเข้ากับซู่อี้สุ่ยแล้ว กระบองในมือศิษย์หญิงของเขาคอนนั้นก็ก็เป็นผลงานของเจ้ากระมัง ข้าเห็นบูบก็ดูออกทันที...อ๊ะ...”

เขายังพูดไม่ทันจบก็ต้องตกใจเพราะจู่ ๆ เจิงอี้ก็ชูมือขึ้นมา

ฝ่ามือโล้นเลี่ยนทั้งสองข้างของเขาไม่มีนิ้วมือสักนิ้ว หวังซู่จือเห็นแล้วถึงกับสะดุ้งโหยง

มู่ทรานอุ้กก็มุ่นคิ้ว ผงะถอยหลังเช่นกัน “มือเจ้าเป็นอะไรไป”

เจิงอี้ “วัยเยาว์ไม่รู้จักความ ไปลวงเกินผู้อื่นเข้า มือทั้งสองจึงพิการ ตอนนั้นข้าเปิดกิจการบ่อน้ำพุร้อนและโรงเลี้ยงม้า ทำการค้าเล็ก ๆ หาเลี้ยงปากท้องเท่านั้น ข้าเป็นคนธรรมดา ไม่มีวาสนาบำเพ็ญเซียน หากท่านทั้งสองไม่มีอะไรแล้ว ข้าขอตัวก่อน”

หวังซู่จือรู้สึกละอายใจเล็กน้อย มือของเจ้าลิปสิดูแล้วน่าจะพิการมานาน เขาจะไปช่วยไว้ทำชั่ว ทำอาวุธให้ศิษย์ของซู่อี้สุ่ยได้อย่างไร เห็นที่ตนคงจะเข้าใจเจ้าลิปสิดีไป

เจิงอี้เดิมเป็นคนหยิ่งทะนง บัดนี้กลายเป็นคนพิการ ก็เป็นที่เข้าใจได้ที่เขาจะรู้สึกอับอายเมื่อพบสหายเก่าและไม่อยากนึกถึงเรื่องในอดีต หากรู้แต่แรกว่าเขาลำบากถึงเพียงนี้ หวังซู่จือจะต้องช่วยเหลือศิษย์น้องผู้นี้แน่นอน...

พอคิดว่าคนอื่น ๆ รวมถึงตัวเขาเอง หลังออกจากสำนักซีซาน ต่างคนต่างต้องเผชิญกับความยากลำบากเป็นเวลานาน เขาก็รู้สึกสะทอนใจเหลือเกิน

ทว่ามู่หรานอุ้กลับรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยขณะที่มองไล่หลังเจิ้งอี้ที่เดินจากไปอย่างเร่งรีบ เย้ยอย่างเสียดาย “หนทางต่างไม่อาจร่วมทาง มือของเขาพิการไปแล้ว ในเมื่อเขาไม่อยากติดต่อกับพวกเรา ก็ปล่อยเขาไปเถอะ”

น่าเสียดายมือที่เปี่ยมพรสวรรค์ในการสร้างสรรค์หุ่นของเจิ้งอี้ แต่ในเมื่อใช้งานไม่ได้ เกือบไร้ข้างกายก็ไร้ประโยชน์ แต่ไหนแต่ไรมู่หรานอุ้ไม่มัวสิ้นเปลืองความคิดกับคนที่ไม่มีประโยชน์ต่อตน

ขณะที่หันหลังจากไป นางไม่ทันได้เห็นแววประหลาดใจที่วาบขึ้นบนใบหน้าของหวังซู่จือ เขาเป็นพ่อค้า ดังนั้นเรื่องติดต่อกับลูกค้าย่อมต้องเจนจัด รู้ว่าจะทำสีหน้าและวางตัวเช่นไร แต่เขาคิดไม่ถึงว่า พออาจารย์รู้เรื่องราวอันน่าตกใจของศิษย์น้องสิบสี่แล้ว กลับยังคงมีท่าทีเฉยเมย ราวกับที่ฟังไปเป็นเพียงเรื่องเล่าท่อนหนึ่งในหนังสือ...

หรือว่าต้นกำเนิดใหม่ทำให้อาจารย์ที่ในอดีตห้าวหาญและจิตใจอ่อนโยน กลายเป็นคนเย็นชาไปเสียแล้ว?

ทางด้านเจิ้งอี้ หลังจากได้เจอตัวปลอมอย่างไม่ทันตั้งตัว หัวใจก็เต้นรัว แต่เขาไม่สะทกเปิดโปงตัวตนของนางต่อหน้าศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งหลายโดยตรง นำเจ็บใจนักที่ยังไม่อาจเปิดเผยตัวตนของอาจารย์ต่อได้เหล่าได้ นึกถึงคำที่ซู่อู่สือเคยพูดไว้ตอนชักนำวิญญาณของนางไปอิงอาศัยบนต้นไม้ เจิ้งอี้ก็รู้ว่าชาติหน้าอาจารย์จะเป็นมู่ซิงเกออีกไม่ได้เด็ดขาด

การเปลี่ยนแปลงโชคชะตาล้วนมีราคาที่ต้องจ่าย ในอดีตคนที่อาจารย์เปลี่ยนดวงชะตาให้ได้เป็นถึงหวังดีผู้ปกครองได้เหล่า! บัดนี้ผลไม้ที่ร่วงหล่นจากต้นก่อนถูกเปลี่ยนชะตาวันเดือนปีเกิดไปแล้ว ปรากฏวิญญาณทั้งร่างก็ถูกผู้อื่นลับเปลี่ยนไป แต่ไม่รู้ว่านางจะรอดพ้นหัตถ์สวรรค์ได้หรือไม่...

ตอนนี้คนที่สามารถปกป้องอาจารย์ได้มีไม่มาก ทว่าต่อให้ต้องเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง เขาก็ต้องปกป้องอาจารย์ให้ปลอดภัยไว้ให้ได้!

ในตำบลดู่หมา การพบกันระหว่างศิษย์อาจารย์ดูเหมือนจะจบลงอย่างค้ำๆ คาๆ เช่นนี้เอง

กล่าวถึงทรานทรานซึ่งซีหงส์เพลิงจากไป เมื่อมาถึงป่าทึบเชิงเขา นางก็ร่อนลงมาอย่างแผ่วเบา

เห็นชู้สี่ย้อมมาถึงก่อนแล้ว เขากำลังนั่งอยู่บนก้อนหินใหญ่ แกวงโคมไฟที่ถูกนางเจาะพรุนไปมา...

ความจริงทรานทรานก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเองในวันนั้น จู่ๆ รู้สึกโมโห จึงเอานิ้วจิ้มโคมไฟจนทะลุ ยามนี้เห็นอาจารย์มองภาพาตบนโคมไฟที่ขาดเป็นรู ทรานทรานก็รู้สึกผิดเล็กน้อย

ระหว่างอาจารย์กับมู่เซียนชือ ไม่ว่าจะป็นบุญคุณความแค้นก็ดี ความรักความผูกพันที่ข่าง ล้วนเป็นเรื่องของพวกเขา ตนมีสิทธิ์อะไรโมโหส่งเดช ทั้งยังทำลายโคมไฟที่อาจารย์อุตส่าห์ทำขึ้นมา

คิดได้เช่นนั้น นางก็เดินเข้าไปอย่างกระดาก ปรดตวงขนมของตนเอง ออกมายืนให้เขา “กินสิ กินแล้วจะได้อารมณ์ดีขึ้น...คือว่า...ให้ข้าเข้าไปที่ตำบลชือโคมใหม่มาให้ท่านดีหรือไม่”

ชู้สี่ยเอียงคอมองท่าทางร้อนตัวของนาง ตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “ข้าไม่ต้องการของที่ชื้อมา เจ้าต้องทำให้ข้าใหม่ด้วยตัวเอง”

ทรานทรานทำเป็นเสียที่ไหน แต่การปลอมโยนอาจารย์ก็เหมือนการเอาใจเด็ก รับปากไปก่อนค่อยว่ากันทีหลัง

ดังนั้นหลังจากทรานทรานป้อนลูกเหมยแช่น้ำผึ้งให้เขาสามลูกแล้ว บุตรมารชู้สี่ยก็เหมือนจะอารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อย

ทั้งสองกลับไปยังที่พักแรม ตอนนี้เป็นเวลารุ่งเช้าของวันถัดมาแล้ว

ตอนพวกเขากลับมาถึงก็เห็นอวีถงเพิ่งกลับจากเขาด้านหลังพอดี บนเขาช่วงเช้าและค่าน้ำค้างลงจัด ชายชุดคลุมจึงเปียกชื้นเป็นคราบน้ำ ไม่รู้ว่ายืนอยู่บนพื้นหญ้ามานานเท่าใด หรือเพราะเห็นนางกับอาจารย์หายไปนานจึงออกมาตามหา

ดังคาด พออวีถงเห็นพวกเขาก็ถามทันที “นายท่าน พวกท่านไปที่ใดมาหรือ”

ชู้สี่ยตอบเสียงเรียบ “เมื่อคืนมีอะไรผิดปกติหรือไม่”

อวีถงชะงักเล็กน้อย ก่อนจะถามอย่างไม่เข้าใจ “เกิดอะไรขึ้นหรือ”

ทรานทรานอดแหยหน้าขึ้นมองอาจารย์อารมณ์ไม่ได้ ตั้งแต่กลับจากเกาะ

กลางทะเล ทุกคนล้วนปกติดี มีเพียงอาจารย์อารองที่มักใจลอย นางนึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้านี้เคยเห็นอาจารย์อารองแอบร้องไห้โดยบังเอิญ

อีกอย่างเมื่อวานเกิดเรื่องใหญ่โตถึงเพียงนั้น ต่อให้เป็นคนที่หลับสนิทก็ต้องสะดุ้งตื่นเพราะเสียงก๊อบทำมา แต่อาจารย์อารองกลับทำท่างุนงงไม่รู้เรื่องรู้ราว เห็นได้ชัดว่าเมื่อวานนางจากไปตั้งแต่หัวค่ำ เพิ่งจะกลับมาตอนนี้

ทรานหฺร่านกำลังจะพูด แต่จู่ๆ อาจารย์ก็กลับยื่นมือไปบีบคออีถง ทรานหฺร่านตกใจ คิดว่าจิตมารของอาจารย์กำเริบอีกแล้ว แต่อีถงกลับไม่หลบเสียง ท่าทางเหมือนจะปล่อยให้ซุ้อี่สู่ยหักคองนาง ไบหน้าถึงชั้น ฉายความโล่งใจอย่างผู้ที่ได้รับการปลดเปลื้อง

ขณะที่ทรานหฺร่านกำลังจะยื่นมือเข้าไปขวาง นางก็พบความผิดปกติ... ดูเหมือนซุ้อี่สู่ยกำลังถ่ายพลังวิญญาณจากจุดตันเถียนเข้าไปในตัวอีถง

ตอนนี้พลังวิญญาณของซุ้อี่สู่ยมีความเป็นมาร ยามโคจรพลังปราณจึงพลุ่งพล่านเหมือนกระแสน้ำเชี่ยวกราก แม้อีถงจะพอมีพื้นฐานพลังอยู่บ้าง แต่ก็ไม่สามารถรับพลังปราณเช่นนี้ได้ เพียงครู่เดียวเส้นลมปราณทั่วร่างก็พองออกมา ไม่นานสิ่งที่พองออกมაცลายไข่ไก็ก็เคลื่อนผ่านช่องท้องขึ้นมาจนถึงลำคอ

เวลานี้เอง ซุ้อี่สู่ยจึงปล่อยมือ อีถงล้มพุบกับพื้น อาเจียนออกมาในที่สุดก็ชย็อนอะไรบางอย่างที่มีลักษณะคล้ายแมลงปีกแข็งสีทองออกมาด้วย

ทรานหฺร่านตกใจ เดิมคิดว่าเป็นแมลงกินเซี่ยน แต่แล้วก็พบว่าไม่ใช่ เพราะแมลงนี้ลำตัวดูมีน้ำหนัก ไม่น่าจะบินได้

นางยกเท้าขึ้นจะเหยียบมัน แต่ถูกซุ้อี่สู่ยห้ามไว้ เขาก็มลงใช้ปากดูดบรรจุน้ำที่พกดติดตัวจ่อไปที่ตัวมัน เก็บมันเข้าไปข้างในแล้วปิดฝาจุก จากนั้นโยนออกไปไกลๆ

“สิ่งนั้นมีพิษ ห้ามแตะต้องเด็ดขาด เอละ เจ้ามีความลำบากใจอะไรตอนนี้สามารถพูดได้แล้ว” ซุ้อี่สู่ยเอ่ย

อีถงคุกเข่าลงกับพื้น ไบหน้าอาบหน้าตา “นายท่าน ซุ้อี่สู่ยส่งคนมาจับตัวบุตรชายของข้าไป ข้าไม่ได้คิดจะทรยศนายท่าน...หากไม่เพราะเป็นห่วงบุตรชายข้าคงใช้ความตายไถ่โทษไปนานแล้ว”

เวลานี้เอง อีวี่เงิน เกาซาง และชีวี่เออร์ที่ได้ยินเสียงต่างรีบรุดมา

พอเห็นภาพตรงหน้าก็เบิกตากว้างด้วยความตะลึงงัน

ที่แท้ไม่รู้ว่าชูอวีไปสืบข่าวมาจากที่ใด จึงรู้เรื่องที่ว่าอวีถึงมีครอบครัวอยู่ใน
ตำบลที่เชิงเขาซีซาน

ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางไปยังเมืองหลวง ชูอวีก็ส่งคนมาจับตัวคนรัก
และบุตรชายของอวีถึงไป เพียงแต่ตอนนั้นอวีถึงยังไม่รู้เรื่อง จนกระทั่ง
ทราบเรื่องในภายหลัง ก็ถูกผู้อื่นกักขังเอาไว้ในมือแล้ว

ต่อมาชูอวีส่งคนมาหาอวีถึง ชมชุนางให้กลืนแผลงกร่อนหัวใจตัวนี้
ลงไป

แผลงตัวนี้สามารถปล่อยพิษ ทั้งยังสามารถถ่ายทอดเสียงและความ
รู้สึกนึกคิดได้ เป็นแผลงดักฟังอย่างแท้จริง

พูดอีกอย่างคือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่อวีถึงเห็นและได้ยิน ล้วนถูกถ่ายทอดกลับไป
ยังเหล่าเฟิงผู้ควบคุมแผลงตัวนี้ และหากอวีถึงกล้าเปิดเผยเรื่องนี้ อีกฝ่าย
ก็จะปลิดชีวิตพ่อลูกคู่นั้นทันที

แม้อวีถึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะตัดความอาลัยทางโลก ถึงขั้นไม่แต่งงานกับ
คนรัก แต่การตัดขาดเช่นนี้จะทำได้ก็ต่อเมื่อรู้ว่าพวกเขาสองพ่อลูกปลอดภัยดี
ไม่เดือดร้อนเรื่องชีวิตความเป็นอยู่

ทว่ายามนี้พวกเขาตกไปอยู่ในถ้ำเสือรังหมาป่า ต่อให้อวีถึงรักดีต่อ
ผู้เป็นนาย แต่ก็ไม่รู้ว่าตนเองควรเลือกอย่างไร หากบอกนายท่านตามตรง
เกรงว่าเหล่าเฟิงคงจะลงมือกับบุตรชายนางอย่างโหดเหี้ยมทันทีแน่นอน
แต่หากทนจากไป ไม่ยอมเป็นหูตาให้ชูอวี เกรงว่าทางด้านชูอวีก็คงไม่ยอม
ปล่อยสองพ่อลูกเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้อวีถึงจึงได้แต่พยายามไม่ตีสนิทร่วมกับพวกเขา ไม่พูดคุย
สูงลิ้งกับพวกเขา ถึงขั้นที่ว่าตอนกลางคืนเมื่อทุกคนมารวมตัวกัน นางก็จงใจ
ปลีกตัวออกไป ป้องกันไม่ให้ตนเองได้ยินเรื่องสำคัญเกี่ยวกับพววิญญูณณ
จนถูกส่งต่อไปถึงชูอวีได้

เมื่อคืนนางก็ทำเช่นนี้ ไปที่เขาด้านหลังตามลำพังและร้องไห้ออกมา
เต็มที ดั่งนั้นจึงพลาดเหตุการณ์น่าตื่นเต้นตอนฝูงม้าควบผ่านไปอย่างคลุ้มคลั่ง
พื้นที่แถบนี้มีความพิเศษ เมื่ออ้อมไปยังเขาด้านหลังก็จะเป็นปรการ
ธรรมชาติ ต่อให้เป็นเสียงก๊อบแก้ม้าทั้งฝูงก็ไม่ได้ยิน ดั่งนั้นนางยอมไม่รู้ว่า

เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น

ทรานหรรณฟังแล้วก็เริ่มเข้าใจ ถ้ามเสี่ยงเบาว่า “เรื่องนี้อาจารย์เคย
ผ่นี่ร่างกับเสื้อขาว ท่านเป็นคนแพรงพรายออกไปหรือ”

อวีถึงพยักหน้าด้วยความละอาย จากนั้นส่ายหน้า “น่าจะหลุดพูด
ออกไปโดยไม่ได้ตั้งใจตอนที่ข้าคุยเล่นกับเชวียนหลง¹ คนพูดไม่ได้คิดอะไร
แต่คนฟังมีเจตนา ใครจะคิดว่าชูอวีจะเจ้าอุบายเช่นนี้ ใช้ประโยชน์จากจุดนี้
จนเกือบทำร้ายนายท่าน...”

เชวียนหลงก็คือคนรักของนางที่อยู่เชิงเขา ใครจะคิดว่าคำพูดเหล่านี้
จะถูกถ่ายทอดไปถึงหูของชูอวี!

แต่ทรานหรรณยังคงสงสัย “อาจารย์รู้ได้อย่างไรว่าในห้องของอาจารย์
อารองมีแมลงดักฟังอยู่”

ชูอวีสูย “เดิมทีก็ไม่รู้ แต่ช่วงที่ผ่านมานางกินข้าวไม่ลง ไม่แตะต้อง
อะไรเลย แต่แมลงในห้องนางกลับเป็นจอมตะกละ พอโลหิตในร่างกายนาง
ไหลเวียนไม่คล่อง เมื่อครู่ข้าจึงได้ยินเสียงของแมลง...”

ทรานหรรณจึงเข้าใจ *ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง*

อวีเห็นกระต๊อบเห่าด้วยความโมโห ตวาดใส่น้องสาว “ข้าถึงบอกเจ้า
แต่แรกแล้ว ในเมื่อรับใช้นายท่านแล้วจะแอบลงจากเขาไปแต่งงานได้อย่างไร
ตอนนี้เป็นเช่นไร ทั้งจุดอ่อนไว้ให้ผู้อื่นข่มขู่ได้ตามอำเภอใจ ถึงขั้นทำเรื่อง
ทรยศนายท่าน! เจ้านี้มัน...”

เขาพูดพลางซักกริชออกมา แหวกสาบเสื้อของตนเองเผยให้เห็นแผลอก
เย็บทั้งห้าตา “น้องสาวทำเรื่องไม่อาจให้อภัย ในฐานะพี่ชาย ข้าก็มีความผิด
ด้วย ข้าทำได้เพียงใช้ความตายชดใช้ความผิดเท่านั้น หวังว่านายท่านจะละเว้น
น้องสาวอาภัพของข้าด้วย...”

ว่าพลางเงือกกริชแทงเข้าที่หน้าอกตนเอง แต่อวีถึงกลับพุ่งเข้าไป
พยายามแย่งกริชมาฆ่าตัวตาย ชั่วขณะนั้น สองพี่น้องต่างแย่งกันตาย
อุตุลตุคึกคักทีเดียว

ทรานหรรณเข้าไปแย่งกริชมา เขวี้ยงออกไปไกลๆ จากนั้นถอนหายใจ

¹ “หลง” เป็นคำที่ใช้เรียกชายหนุ่ม หรือคำที่ภรรยาใช้เรียกสามี

เอ่ยว่า “ใครผิดใครถูกเอาไว้อ่อก่อกัน ตอนนี่คนอู่ในมือซู่วี่ เด็กคนนั้นเพ็งจะหกขวบ ไม้รู้ปานนี่จะขวัญเสียแค้ไหนแล้ว เขายังรอให้แม้งเกิดเกล้าและลู่แก้ๆ ของเขาไปซู่ย หากพวกท่านซิ่งตายกันเสียหมด ภาวะนี้จะผลกมาให้อาจารย์อย่างนั้นหรือ”

คำพูดของศิษย์น้องหญิงเล็กแห่งสำนักชีซานแต่้ไหนแต่้ไรมีน้ำหนักเป็นรองเพียงอาจารย์เท่านั้น

พอนางออกคำสั่ง ทุกคนก็เริ่มมองหาถู่บรรจู่น้ำใบนั้น ซู่อี่ส่วยเขวียงออกไปแรงทีเดียว ถู่ถู่โยนออกไปไกลจนเกือบหาไม่เจอ

แต่แมลงตัวนั้นสภาพร่อแร่เต็มที พอถูกเทออกมาจากถู่บรรจู่น้ำกระพือปีกไม่กี่ที ซากก็เหยียดตรง ตายไปเสียแล้ว

อวี่ถู่รู้ว่า เมื่อแมลงตาย อีกฝ่ายจะต้องรู้แน่นอนว่าเรื่องถูกเปิดโปงแล้ว พอคิดว่าสองพ่อลูกอาจตายเพราะตน ความโศกเศร้าก็ถาโถมเข้ามา นางคว่าแมลงที่ตายแล้วทำท่าจะกลืนลงไป

ชีวี่เออร์เห็นแล้วปิดปากอ่าเจียนไม่หยุด รู้สึกว่าวันนี้ตนเองอดอาหารไปได้อีกวันแล้ว ยังมีความหวังที่จะพอมล่งได้อีก

ไม่ง่ายเลยกว่าจะแย่งแมลงที่ตายแล้วมาจากมืออวี่ถู่ได้ เวลานั้นก็ได้ยินเสียงตะโกนดังขึ้นมาจากด้านหลังของภูเขา “ฝ่าบาทมีราชโองการ ขอเชิญแม่นางเซวี่ยหฺรานหฺร่านรับราชโองการด้วย!”

คนของสำนักชีซานต่างมองหน้ากันอย่างรวดเร็ว พวกเขาคิดไม่ถึงว่าทันทีที่แมลงตัวนี้ตาย ก็มีคนมาเยือนรวดเร็วถึงเพียงนี้

เมื่อหฺรานหฺร่านลงมาจากเขาก็เห็นคนจากวังหลวงสวมเสื้อผ้าหฺรุกรากลุ่มหนึ่ง ห้อมล้อมด้วยองครักษ์คุ้มกันของต้าฉี ในมือถือจดหมายปิดผนึกสีเหลือง

จดหมายนี้ซู่วี่เป็นคนเขียนถึงหฺรานหฺร่านด้วยตนเอง

ดูเหมือนเขาจะคาดเดาได้แต่แรกแล้วว่าแมลงตัวนี้ต้องถูกซู่อี่ส่วยจับได้แน่ ดังนั้นเนื้อความในจดหมายจึงเป็นการขอภัยแทนพวกเหล่าเฟิงบอกว่าเรื่องนี้เป็นารตัดสินใจโดยผลการของเหล่าเฟิง เด็กและบัณฑิตคนนั้นถูกส่งไปยังตำบลู่หฺมา และจัดที่พักให้ที่เรือนทางทิศตะวันตกของตำบลแล้ว

คำพูดที่แสนจะเข้าอกเข้าใจผู้อื่นเช่นนี้ ทำให้ดูเหมือนเรื่องนี้เป็นการ

เข้าใจผิดจริง ๆ

ซู้อีสวยยืนหนึ่งอยู่ข้าง ๆ ทว่านัยน์ตากลับเริ่มเป็นสีแดงจาง ๆ

เสี่ยวอวี่ผู้นี้ดูจะรู้จักวางตัวทีเดียว เขารู้ตัวตนของทรานหฺร่าน จึงอยาก
ทำตัวเป็นคนดีต่อหน้านาง

การใช้บุตระข่มขู่มารดาเช่นนี้เป็นการกระทำที่ไร้ยางอายนัก อธิบาย
อย่างไรก็ไม่ขึ้น หากซู้อีสวยมิได้พบแมลงตัวนั้น หรือจดหมายแสดงความ
ปรารถนาดีฉบับนี้มาถึงเร็วกว่านี้หน่อย เรื่องราวย่อมกลายเป็นซู้อวี่พบว่า
บริวารของตนทำเรื่องไม่ถูกต้อง จึงเป็นฝ่ายยอมรับผิด ฝ่าบาทองค์ปัจจุบัน
ก็ยังคงเป็นวิญญูชนที่ฝ่าเผยชื่อตรงต่อหน้าทรานหฺร่าน...

อุบายประจบเอาใจผู้อื่นเช่นนี้ ช่างน่าเลื่อมใสจริง ๆ! ซาดิก่อน
“เสี่ยวอวี่” ก็ค่อย ๆ ได้รับความไว้วางใจจากหมู่ซึ่งเกิดด้วยวิธีเช่นนี้เอง ทำให้
นางค่อย ๆ เห็นห่างจากข้า...พอคิดถึงตรงนี้ เขาก็ยื่นมือไปบีบแขนเล็กบาง
ของทรานหฺร่านแน่นอย่างอดไม่ได้

ทรานหฺร่านรู้ว่าจิตมารของเขาควบคุมไม่ได้อีกแล้ว แม้จะไม่รู้สาเหตุ
แต่ก็กุมมือเขาไว้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “อาจารย์อาเจิงอี่น่าจะเดินทางถึง
ตำบลอุ้หม่าแล้ว หากอาจารย์กังวลว่าจะเป็นกลลวง สามารถให้อาจารย์อาเจิงอี่
ส่งคนไปสืบดูก่อนได้”

เมื่อมีนางแตะลงบนมือเขา สีแดงในดวงตาของซู้อีสวยก็ค่อย ๆ สลายไป
ในเมื่อความเคลื่อนไหวของพวกเขาถูกเปิดเผยแล้ว อยู่บนเขาต่อ
ก็ไร้ประโยชน์ มิสู้กลับเข้าไปอยู่ในตำบล

คนที่ผู้นั้นยิ้มน้อย ๆ ให้ทรานหฺร่าน พलगเอ่ย “ระหวางที่ฝ่าบาทไม่ได้
พระสติ คนเบื้องล่างไม่รู้ความ นำภาพเหมือนของแม่ นางและคนอื่น ๆ
ไปติดประกาศจับ เวลานี้พระพลานามัยของฝ่าบาทแข็งแรงยิ่งขึ้นไม่น้อยแล้ว
รับสั่งให้ปลดภาพเหมือนของท่านและเขียนชื่อทั้งหลายออกหมด และเชิญ
แม่ นางเข้าไปในตำบลอย่างวางใจได้”

หลังจากถ่ายทอดคำพูดแล้ว คนที่ผู้นั้นก็พากลุ่มคนจากไป

อวี่ถึงได้ยืนยันว่าหวังดีมีรับสั่งให้ปล่อยตัวบุตรชายนางกับเซวียนหลงแล้ว
ก็ร้อนใจอยากไปพบพวกเขาทันที

ทว่าซุ้อวีผู้นั้นถนัดการใช้อุบายเป็นที่สุด ดังนั้นพวกเขาจึงรอสืบข่าว อยู่หนึ่งวัน ก่อนจะกลับเข้าไปในตำบลดู่หม่า เกาซางกับซิวสี่เอ๋อร์ตั้งใจไปดู ที่กระดานประกาศ และพบว่าไม่มีประกาศจับตัวพวกเขาแล้วจริงๆ

เนื่องจากเหตุมีภัยกระจ่างแล้ว ลูกจ้างทั้งหมดของโรงเลื่อยม้าจึง ได้รับการปล่อยตัวกลับมา

เจิงอี่ยืนอยู่หน้าประตูโรงเลื่อยม้า รอต้อนรับทรานหฺร่าณ ส่วนบุตรชาย ของอาจารย์อารองและบัณฑิตที่ชื่อจ้าวเซวียนผู้นั้นก็ถูกอาจารย์อารองรับตัวมา ซุ้อสี่สู่ยตรวจชีพจรให้พวกเขา หลังจากแน่ใจแล้วว่าไม่มีพิษภัย อยู่ในร่าง อาจารย์อารองจึงกอดบุตรชายที่ผอมซูบลงเล็กน้อยทั้งน้ำตา

หลังผ่านความซุลมุนวุ่นวาย ในที่สุดผ้าห่มอุ่นกับหมูสามชั้นน้ำแดง ก็มาถึงเสียที

ขณะที่ทรานหฺร่าณกับศิษย์ที่หญิงสามไปอาบน้ำร้อนกัน เจิงอี่กับซุ้อสี่สู่ย พุดคุยกันอย่างลับๆ

“ซุ้อวีล้งมือเสียใหญ่โต เหตุใดจู่ๆ ก็ทำตัวเป็นคนดีเช่นนี้เล่า” เดิม เจิงอี่ตัดสินใจว่าจะปิดกิจการทั้งหมด และติดตามพวกเซวียนหฺร่าณหนีไป สูดหล้าฟ้าเขียว คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ เรื่องราวกลับพลิกผัน

เขาไม่เห็นซุ้อสี่สู่ยตอบจึงหันไปมอง เห็นอีกฝ่ายนั่งขัดสมาธิหนึ่งอยู่ มือทั้งสองกำหมัดแน่น แม้สีหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แต่เส้นเลือดเขียว บนแขนกลับพองออกมา เห็นชัดว่ากำลังต่อต้านจิตมารในร่างกายที่ผุดขึ้นมา อย่างเงิบๆ

เจิงอี่เห็นเช่นนั้นก็ถอนหายใจเบาๆ ล้วงสร้อยประจำแก้วหวลหลี³ ไสแวววาวเส้นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ยื่นให้ซุ้อสี่สู่ย “นี่คือสร้อยประจำสงบจิต ที่อาจารย์ไปขอจากเจดีย์ชวักกลับมาให้เจ้าตอนที่เจ้าถูกมารครอบงำ พวกติดตัวไว้พอจะช่วยต้านทานจิตมารได้บ้าง น่าเสียดายที่ในอดีตไม่มีโอกาสมอบให้เจ้า

² คุ้เป็นสัตว์พิษตามความเชื่อของจีนที่ถูกเพาะเลี้ยงด้วยกรรมวิธีพิเศษ บ้างว่าเป็นการเอาสัตว์ มีพิษหลายชนิดมาซึ่งรวมกันให้สัตว์เหล่านั้นต่อสู้กันเองจนเหลือตัวสุดท้ายที่รอด มักนำมาใช้ ทำคุณไสย

³ เครื่องแก้วโบราณชนิดหนึ่งของจีนที่ผลิตจากฝีมือมนุษย์ด้วยกรรมวิธีอันซับซ้อน มีหลายสี และมีลักษณะโปร่งใสแวววาว

จึงให้ข้าเก็บมันไว้ชั่วคราว ยามนี้ได้นำมาใช้ประโยชน์เสียที...”

เขายังพูดไม่ทันจบ สร้อยประคำแก้วหลิวหลีในมือก็ถูกชู้สี่ยุ้ยคว้าไป พอเขาสวมมันไว้ที่ข้อมือ ไอเย็นสดชื่นก็แผ่กระจายออกมา จิตมารบรรเทา ลงเล็กน้อยจริงๆ

“ที่ข้าทำเช่นนั้นก็เข้าใจไม่ยาก จะต้องเป็นเพราะรู้ว่าพญานาคอยู่ที่ตัวข้า เพื่อให้โลกมนุษย์ของเขาสงบสุข เขาจึงอยากให้ข้ารีบหาแดนอินให้พบและส่งพญานาคกลับคืนไปโดยเร็วที่สุด อีกทั้งตอนนี้ข้ายังไม่ตาย จะต้องมีคนเสนอวิธีตีทัพขจัดภรรยาให้เขาเป็นแน่ หากเขาต้องการจัดโรคร้ายและความเจ็บปวดให้หมดไปโดยสิ้นเชิง ก็ยังคงต้องไปเยือนแดนอินสักครั้ง ดังนั้นก่อนที่จะพบทางเข้าแดนอิน พวกเราจะยังปลอดภัยชั่วคราว”

หลังจากสยบความร้อนรุ่มในใจลงได้แล้ว ชู้สี่ยุ้ยก็อธิบายซ้ำๆ

เจิงอ้อผงกศีรษะ ถอนหายใจเอ่ย “ข้ารู้ว่าเจ้าแค้นเคืองอาจารย์มาโดยตลอดที่เปลี่ยนแปลงดวงชะตาของเจ้า แต่เจ้าก็น่าจะรู้ว่าตอนนั้นหากอาจารย์ไม่ทำเช่นนั้น ต่อให้เจ้าสมปรารถนาทุกสิ่ง แต่เจ้าจะต้องพบจุดจบเช่นไร...”

ชู้สี่ยุ้ยนิ่งเงียบไม่ตอบ เขาลุกขึ้นไปยืนข้างหน้าต่าง มองออกไปเห็นเรือนด้านหลังของโรงเลี้ยงม้า แม่ฉางน้อยสองคนที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จกำลังยืนล้อมลูกลม้าเพิ่งคลอดไม่กี่วันตัวหนึ่งอยู่ในลานเรือน

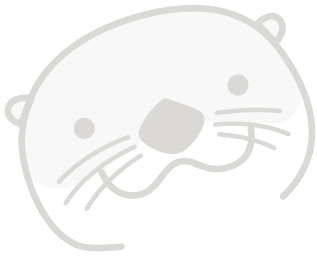
แม่ฉางน้อยปล่อยผมยาวสยายที่ยังเปียกชื้นเล็กน้อย กำลังลูบขนแพงคอของลูกลม้าด้วยรอยยิ้มสดใส

ชู้สี่ยุ้ยลูบสร้อยประคำบนข้อมืออย่างสงบนิ่ง มีเพียงตัวเขาที่รู้ว่าแรกเริ่มที่เขาโกรธนางเป็นเพราะนางเปลี่ยนแปลงดวงชะตาของเขา แต่ภายหลังจึงพบว่า เรื่องที่ทำให้เขาโกรธนางมีมากมายเหลือเกิน...เพียงแต่ในความโกรธนั้นยังมีความรู้สึกอื่นใดแฝงอยู่ด้วยกันแน่ คงมีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้...

เจิงอ้อเคยชินแล้วกับการที่ชู้สี่ยุ้ยไม่ตอบคำถาม คิดว่าตนเองคงพูดแทงใจดำของอีกฝ่าย จึงถอนหายใจเอ่ยว่า “แม่เจ้าจะทำให้อาจารย์เกิดใหม่อีกครั้ง แต่ก็ไม่อาจรับทัณฑ์สวรรค์แทนนางได้ ทว่าตอนที่อาจารย์หล่นจากต้น ผลไม้ยังไม่ถึงเวลาสุกงอม ไม่รู้ว่าเมื่อวันตกฟากเปลี่ยนไปแล้ว จะเอื้อประโยชน์ต่อนางบ้างหรือไม่...”

ครั้งนี้ซู้อึ่ส่วยเอ่ยปากในที่สุด “ข้าจะไม่ยอมให้นางเป็นอะไรไป...”

เจิ้งอี้จึงพยักหน้าอย่างวางใจ “ตอนข้าเพิ่งเดินทางมาถึงที่นี่ ก็ได้พบ มู่เซี่ยนชื่อผู้นั้น พวกศิษย์พีโนดิตต่างห้อมล้อมรอบกายนาง นางหลอกหลวง คนทั้งโลก ขโมยฐานะของผู้อื่นไปเช่นนี้ ทำให้ชื่อเสียงของอาจารย์เสื่อมเสีย จริงๆ...เจ้าว่าเราควรบอกความจริงกับพวกเขาดีหรือไม่ พวกเขาจะได้ไม่ถูก หลอก”

ทดลองอ่าน